

HỘI THÙ NĂM MƯƠI BẢY

Dương-Khang bị lật mặt nạ trốn khỏi đại-hội Cái-bang

Hoàng Dung nhận cơ hội này, vận sức dồn hơi, vừa đưa gậy trúc lên cao vừa quát lớn :

— Xin kính mời toàn thể anh em hãy trở xuống để tôi tỏ bày đầu đuôi câu chuyện và báo cáo đích xác về tin tức Hồng Bang chủ chúng ta.

Dương-Khang đang ôm mặt đứng lẫn trong đám ăn mày, nghe Hoàng Dung tuyên bố, vội vàng gạt máu vòong vấy Kiến Bạch, chạy ra phía trước la lớn :

— Anh em đi bầu ta làm Bang Chủ thì nhất thiết chỉ nghe lệnh của một mình ta mà thôi. Vậy hãy nghe đây: Cấp tốc tám đầu tên Quách-Tĩnh nắm xuống sào còn Hoàng-Dung nói bậy, lập tức bắt ngay để trừng trị theo đúng Bang Quy đã định!

Theo thủ tục trong Bang Khất cái, toàn thể ăn mày lúc nào cũng tuyệt đối kính trọng Bang chủ như thánh thần, đầu xá thân vào mầu lửa họ ông chẳng nề hà. Bất kể trong trường hợp nào, lệnh của Bang chủ không kể nào dăm cái. Dù sao Dương-Khang vẫn còn là Chúa của họ, cho nên lệnh của Bang chủ thốt ra vẫn có một hiệu lực tuyệt đối. Tức toàn thể ăn mày đồng loạt lên như sấm a lại bao vây Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung như trước.

Hoàng-Dung giơ cao cây gậy trúc lên khỏi đầu hết lớn:

— Hiệu lệnh của Bang là gậy trúc đá cầu. Hiệu này gậy này đang ở trong tay ta, thì ta là Bang Khất-cái toàn quốc.

Câu nói của Hoàng-Dung cũng có một hiệu lực hết sức mạnh mẽ khiến cho bao nhiêu ngàn người đứng tay suy nghĩ, nhìn nhau chưa biết nên xử trí ra sao.

Theo lệ xưa nay, thì kể từ Bang Chủ Thủy Tổ sáng lập Cái Bang, gậy trúc là biểu hiệu uy quyền tuyệt đối của Bang Chủ. Làm Bang chủ mà để kẻ khác đoạt mất gậy đá cầu quả là một điểm bất tương và là một việc đại si nhục, chưa bao giờ xảy ra, suốt bao nhiêu đời Bang Chủ.

Bao nhiêu người chưa biết toán thù ra sao, cũng đưa mắt nhìn về phía bốn vị Trưởng Lão, ngầm xin ý kiến quyết định.

Thừa lúc mọi người đang phân vân, Hoàng-Dung lại to tiếng thét lớn thêm:

— Cái Bang chúng ta trải qua bao nhiêu thời đại, chưa khi nào bị kẻ nào si nhục, thế mà vừa rồi lại để cho kẻ gian manh xen vào những tay gậy rối làm hư hỏng cả đại hội trọng đại, hạch sách bắt người, bức tử bọn Lê Sanh và Dư thiệu Hưng là những người đã có nhiều công lớn, thêm Lê Trưởng Lão phải mang trọng thương, anh em có biết tại sao không?

Bao nhiêu ngàn người xông ra áp đảo Quách-Tĩnh vừa nghe câu ấy thấy đều đứng tay quay lại lắng tai nghe nàng nói tiếp.

Hoàng-Dung tấn công thẳng vào phe đối lập đang tìm cách áp đảo bọn mình:

— Hỡi anh em, chính tên Dương-Khang khốn nạn này đã cấu kết cùng Cửu-thiên-Nhận phao tin thất thiệt là Hồng-Bang-chủ đã chết tại Lâm-an, nhưng sự thật Hồng-Bang-chủ vẫn còn sức khỏe. Tôi xin bảo đảm công anh em điều ấy. Nhưng Hồng-Bang-chủ chúng ta như rồng thiêng rày đây mai đó, xuất hiện không chừng, khi ẩn khi hiện, sớm tối gì rồi cũng trở về sum-hiệp cùng chúng ta. Tôi xin hỏi anh em, tên Dương-Khang này đã mạo nhận chức vụ Bang-chủ chỉ tôn của ta, có ai biết được tông tích của hắn ra sao chưa?

Hoàng-Dung quát hỏi với một giọng quá hùng hồn đanh đặc, khiến toàn thể ăn mày xúc động đều đứng yên lặng tai nghe tiếp. Có người nóng ruột, hướng về Dương-Khang hỏi lớn:

— Tên họ lai lịch thế nào nói mau lên.

Nhưng Dương-Khang đầu để chịu thua nên rướng cổ lên cãi lớn:

— Anh em đừng có nghe con bé điêu ngoa xui dại, chính hắn mới là đờn lừa bịp. Vậy anh em cứ tuân theo mệnh lệnh của tôi vừa ban khi này.

Tức thì Hoàng-Dung đưa cao cây gậy trúc, toàn thể đều im phăng phắc. Nàng lấy giọng hô lớn:

— Thằng này không phải họ Dương tên Khang, mà vốn họ Hoàng-Nhan con trai độc nhất của Triệu-Vương Kim-Quốc Hoàng-Nhan-Liệt em ruột của đương kim hoàng đế nước Kim. Chính hắn đã bày mưu lập kế cùng Cửu-thiên-Nhận giả đồng trò đem vàng bạc lừa bịp anh em, cốt mưu toan đuổi cả Cái-Bang rồi bỏ mình đất thần yêu này để chúng thuận đường thôn tính cướp của nhà Nam Tống.

Toàn thể mọi người vừa kinh ngạc vừa bức tức, đang nghi hoặc chưa biết thật hay giả, vì câu chuyện nói ra quá bất ngờ và vô cùng trọng đại.

Hoàng-Dung rất khôn ngoan, nàng nghĩ nếu đem kể về việc ở Ngưu gia thôn về quá dài giống làm loãng cả câu chuyện chỉ bằng cứ đi thẳng vào điểm chính yếu cho biết y là con của kẻ thù số một của dân Hán, tự nhiên gây được lòng căm phẫn của cả mọi người. Âu cũng là một đòn cần não vô cùng tinh diệu để tranh thủ lòng trung nghĩa của toàn thể ăn mày.

Hoàng-Dung thấy toàn thể hành khất đang nghi ngờ phân vân, nhưng không bức sách Quách-Tĩnh nữa thì thấy đã đoạt được một bước thắng lợi đầu tiên rồi. Ngại đề lâu sẽ xảy ra những chuyện

thay đổi bất ngờ không hay nên nàng nghĩ ra một cách • đi độc khử độc • Nàng đưa tay vào túi mò lại thấy vật cũ vẫn còn nguyên vẹn bên cạnh ra xem lại. Vật này là bàn tay sắt của Thiết-Chương-Bang do Diệu thủ Thư-Sinh Chu-Thông lấy được trong hầu bao của Cửu-thiên-Nhận trong rừng tùng.

Nàng cầm bàn tay sắt đưa lên cao cho mọi người trông thấy và nói lớn :

— Vừa rồi tôi đi cướp được vật này trong tay tiểu tử, vậy xin anh em lại xem thử là thứ gì cho rõ.

Vì có trận Kiên-Bích chặn trước kỳ đài cho nên họ không thể nào đến gần để xem cho rõ. Tức thì những người đứng hàng đầu vội buông tay ra, mặt trận tức thời tan rã, rồi mệnh ai này lo cùng ai tới sát kỳ đài nhìn t ù.

Khi đã nhận ra vật này mọi người đều giật dử hét lớn :

— Bàn tay sắt, thiết lệnh của Cửu thiên Nhận, vì sao hân dẽ có cướp được ?

Hoàng-Dung đáp lớn :

— Quả đúng là bàn tay sắt của Thiết Chương Bang rồi. Chính tiểu tử này thông đồng làm tay sai cho Thiết-Chương-Bang nên lúc nào cũng mang tin hiệu này trong miệng để chúng dễ nhận định lẫn nhau.

Dương-Khang thất kinh rụng rời, mặt mày xám ngắt không lời bõ chữa, tức thì hân vung tay một cái hai luồng ám khí từ tay áo bay vút về phía Hoàng-Dung.

Vì Dương-Khang đứng quá gần kỳ đài hơn nữa hân xuất thủ quá nhanh nên chỉ thấy hai đạo bạch quang loang loáng bay về phía Hoàng-Dung như điện xẹt, thật khó bề tránh thoát.

Một số hành khách đứng gần có cảm tình cùng Hoàng-Dung đã hoảng hốt la lớn :

— Có nương hãy để phòng ám khí.

— Trời, sao nó nhảm tâm đánh-trộm !

— Ô, thật hèn nhát

Bỗng hai tiếng bịch bịch khò khàn vang lên, nhiều người nhấm mũi không nỡ nhìn • nắng bị thương. Nhưng hai mũi ám khí chộp vào miệng Hoàng-Dung bị nhuyển vị pháp ngăn lại, rút luôn dưới đất.

Hoàng-Dung vẫn giữ vẻ thản nhiên như thường rồi nhìn Dương-Khang hét lớn :

— Cầu tặc, nếu mi không dụng ý giết ta để phi tang, thì không khi nào mi nỡ ném ám khí một cách quá hèn hạ như vậy ?

Thấy Dương-Khang ném ám khí mà không hại được Hoàng-Dung, mọi người hết sức lạ lùng cho là nàng đã được thần linh phù hộ, cho nên đã bắt đầu có cảm tình cùng nàng và đem lòng tin tưởng.

Nhiều người đã nhón nhao bàn tán :

— Cô này là người ngay có thần linh phù trợ.

— Có nói đúng, và Hồng Bang-chủ vẫn còn, chưa chết.

Thế rồi sắc diện người nào cũng lộ vẻ hân hoan và cùng hướng về các vị Trương lão chờ ý kiến.

Đến đây cả mặt trận Kiên-Bích đã hoàn toàn tan rã. Quách-Tĩnh rời vách đá, đường hoàng bước đến gần kỳ đài không một ai cản trở.

Lỗ-hư-Cước Trương bang nhóm • áo bần • bèn kéo ba vị kia lại gần hội ý. Lão lên tiếng trước tiên :

— Hiện nay hư thực chưa tường tận, ta cần chất vấn cả đôi bên hỏi ra sự thật, điều cần yếu nhất là hỏi cho ra chứng cớ chắc chắn là Hồng Bang-chủ của chúng mình hãy còn tại thế.

Ba vị Bang-chủ nhóm • áo sạch • vẫn giữ vững chủ trương của mình nên đồng thanh phản đối :

— Chúng ta đã tôn một người làm Bang-chủ thì tuyệt đối phải trung thành cùng người, không thể vì một lẽ gì mà thay đổi được. Chúng tôi và tất cả anh em các lộ các chi luôn luôn giữ vững Bang-quy từ ngàn xưa của tiên sư truyền lại, tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của Dương Bang-chủ.

Thế là một cuộc tranh luận vô cùng sôi nổi diễn ra giữa bốn vị trưởng-lão của hai phái và kết cục ba vị Trương phái • áo sạch • cũng chạy lại bèn cạnh Dương-Khang quyết tâm bảo vệ hân tới cùng.

Khi ấy Giản Trương-lão nhận danh tiên chỉ trong các Trương-lão trịnh trọng hướng về Dương-Khang, tuyên bố :

— Chúng ta nhất tâm tuân theo mệnh lệnh của Dương Bang-chủ. Người còn gái này, có đây là thuật yêu ma, chẳng qua chỉ là phường bịp bợm, tìm cách xuyên tạc ly gián chúng ta. Vậy ta ra lệnh cho toàn thể Các-Bang ai cũng có nhiệm vụ phải đánh bắt nó để trị tội. Chúng ta cần tra khảo nó cho lời sự thật rồi giết mạng hân dẽ đến • ợe ám sát Hồng Bang-chủ.

Quách-Tĩnh nổi giận lao vút lên kỳ đài hét lớn :

— Khoan khoan, khuyên anh chớ nên bùng bột nóng nôi, đã có ta nơi đây rồi, không hề nào dám tác quái nữa.

Tất cả Trường-lão và chức sắc trong Bang nhìn thấy Quách-Tĩnh lên nói đường bộ vô khí hiên ngang, oai phong凛冽 nên đã có hòng kính nể chẳng dám ra tay động thủ. Quách-Tĩnh bước lên kỳ đài án ngữ trước mặt Hoàng-Dung để phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra.

Trong khi ấy Cửu-thiên-Nhận đã đem bảy đồ đệ lên thuyền thoát khỏi Quân-sơn, qua bên bờ phía kia, đưa mắt nhìn lại thấy bên này đèn đuốc vẫn sáng rực, cuộc xung đột vẫn kéo dài, bất giác hẳn ngược mặt nhìn trời cười lớn ra chiều đắc ý. Tuy nhiên hẳn vẫn có lòng lo lắng và mong đợi Dương-Khang.

Hoàng-Dung đứng trên kỳ đài thấy Quách-Tĩnh đã hình yên trở lại và đứng cạnh bảo vệ cho mình thì trong lòng sung sướng, cao hứng nói lớn :

— Hiện Hồng Bang-chủ thân yếu của chúng ta hãy còn đang sống và ngự tại cung Vua nhà Tống. Sở dĩ người còn ở đó chưa về còn chờ đợi cho được món chim uyên-ương, một món ăn quý báu nhất trần gian. Người đã ủy nhiệm cho tôi kịp về tạm giữ chức Bang-chủ dự đại hội thay người. Một thời gian gần đây người sẽ trở về gặp anh em sau. Chừng ấy mặc tình vui câu sum họp.

Bốn vị Trường-lão, chức sắc tâm tui là những người được thân cận Hồng-thất-Công nhất nên ai ai cũng thừa hiểu cái tình ham ăn của ông. Nay thấy cô này nói trịnh phong phúc bản chất cố hữu của Bang-chủ mình nên không còn nghi ngờ nữa, ngờ ngạc nhìn nhau, mỗi lúc càng thêm tin tưởng.

Hoàng-Dung thấy vậy đồng đặc nói thêm :

— Tên gian tặc họ Dương này đi làm mưu cùng Cửu-Thiên-Nhân Bang-chủ Thiết-Chương tìm cách đánh lừa lấy trộm gậy trúc «đá cầu» của tôi rồi về trước nơi đây xuyên tạc phỉn các anh em và vì anh em đã lầm lạc nên bầu hẳn làm Bang-chủ. Câu chuyện quá rõ ràng thế sao anh em vẫn còn mơ hồ chưa chịu nhìn nhận sự thật ?

Theo sự nhận xét vô tư của tôi thì trong Bang chúng ta đã có bốn vị Trường-lão kinh nghiệm nhiều, kiến thức rộng, thế mà để cho một đứa gian manh lung lạc lừa bịp rơi vào vòng mà không ai hay biết, quả là một điều đáng tiếc và đáng trách vô cùng.

Toàn thể đại hội thấy Hoàng-Dung ra giọng bề trên trách cứ, các vị Trường-lão thấy đều kinh ngạc, trở mắt nhìn xem các vị này sẽ ứng phó ra sao.

Đến nước này Dương-Khang vẫn chưa chịu cứng họng, cứ tìm cách chất vấn hòng gỡ gạc phần nào lấy lợi cho phần mình. Trong khi các Trường-lão chưa trả lời, hẳn đã lớn tiếng hỏi :

— Mi bảo Hồng Bang-chủ hãy còn tại thế và ủy nhiệm cho mi về làm Bang-chủ, vậy có gì làm bằng cứ để chứng minh cho lời nói ấy chăng ?

Hoàng-Dung vung cây gậy trúc đáp lớn :

— Mi hãy xem cây gậy trúc «đá cầu» muốn đời truyền lại giữa các vị Bang-chủ để chấp chương quyền hành, một bảo vật chí tôn, tượng trưng cho uy quyền tuyệt đối của vị Lãnh đạo Khất-cái toàn quốc, từ nay Hồng Bang-chủ trao lại cho ta, chưa phải là một bằng chứng cụ thể hay sao ?

Dương-Khang cười nhạt mỉa mai nói :

— Thật quả giọng điệu ngạo lạt lường quả trắng trợn ! Cây gậy này chính trong tay ta do mi vừa chiếm đoạt trước mặt mọi người, thế mà mi dám giả mồm nói ba hoa phách lạt như vậy sao ?

Hoàng-Dung cũng mỉm cười nói :

— Nếu quả Hồng Bang-chủ đã truyền gậy này lại cho người nào người không truyền luôn «đá cầu bằng pháp» cho mi ? Ngón «đá cầu bằng» là ngón vô bi truyền trấn bang, đã từ Bang-chủ này lưu truyền lại Bang-chủ khác. Mi không biết «đá cầu bằng pháp» thì làm sao có thể bảo vệ bản thân và bảo vệ được gậy quý. Bang-chủ mà để cho kẻ khác chiếm đoạt gậy đánh chó thì quả thật là một cái nhục chung cho toàn thể Cái Bang.

Dương-Khang thấy Hoàng-Dung vin vào chỗ mình không biết «đá cầu bằng pháp» mà miệt thị mình thì cho rằng Hoàng-Dung đã khinh miệt toàn Bang Khất-cái, dám xuyên tạc đây là cây gậy đánh chó, quả là điều phạm thượng không thể nào tha thứ nổi.

Hắn oang oang hét lớn cho mọi người cùng nghe :

— Mi quả là đứa hôn lạp. Gậy trúc là vật chí tôn chí bảo, tượng trưng cho quyền lực của Bang-chủ, thế mà mi dám công nhiên vì với cây gậy đánh chó, thì quả là một tội trọng không thể nào tha thứ được.

Dương-Khang định mình sau khi nghe câu này, đại hội sẽ nhứt liệt hoan nghênh mình và phần nộ Hoàng-Dung, nhưng hẳn đầu có

ngờ rằng biệt danh của gậy trúc này là « gậy đánh chó ». Vì vậy nên chỉ một câu này cũng đủ lật tẩy hẳn trước mặt toàn thể đại hội Cái Bang.

Rủi cho Dương-Khang hơn nữa là trong lúc cùng đi đường, hai vị chức sắc gậy và mạp vì quá kính trọng cây gậy trúc nên chưa hề dám động đến cái tên cúng cơm của cây gậy trúc, thành thử Dương-Khang vô tình chẳng hiểu tí gì về lai lịch gốc tích của cây gậy.

Dương-Khang cũng không ngờ rằng chúa Ân này lại dùng gậy đánh chó để làm hiệu lệnh, cho nên khi vừa nghe Hoàng-Dung giới thiệu hẳn đã định ninh là nàng, cố tình khời hài và mạt lý Cái Bang !

Toàn thể đại hội nghe hẳn nói thấy đều công phần. Nhiều kẻ đã nhìn Dương-Khang trừng trừng với cặp mắt căm thù bất mẫn.

Dương-Khang tinh ý đoán biết trong lời nói của mình vừa rồi có chỗ hở hoặc xúc phạm đến những điều tối kỵ trong Bang, tuy nhiên hẳn cũng không thể suy đoán ra được cụ thể và cũng không thể ngờ được cây gậy quí báu này chỉ là một cây gậy đánh chó của Bang-chủ !

Hoàng-Dung thấy đã có cơ hội thuận tiện nên cười bảo Dương-Khang :

— Thôi khỏi cần cây gậy này dùng để làm gì, nếu mi thấy cần dùng, ta xin trao cho đó.

Nói dứt lời nàng cầm một đầu gậy chìa ra cho Dương-Khang. Hẳn mừng rỡ tít, muốn nhảy ngay lên đài để tiếp nhận ngay nhưng liếc mắt nhìn thấy Quách-Tĩnh đứng một bên ngó mình nên có ý lo ngại chưa dám và đưa mắt nhìn bốn vị Trường-lão muốn hỏi ý kiến.

Bành Trường-lão biết ý nói :

— Khái tẩu Bang-chủ. Xin Bang-chủ cứ lên tiếp nhận pháp trượng, chúng tôi xin hết lòng ủng hộ và bảo vệ cho Bang-chủ.

Nói vừa dứt lời, Bành Trường-lão đã phi thân nhảy vút lên đài. Dương-Khang mừng rỡ nhảy theo, các Trường-lão họ Lương và họ Giản cũng đồng nhảy theo hộ vệ. Riêng Lỗ Trường-lão chỉ đứng yên bất động, vì Lỗ-Hữu-Cước đã hết tín nhiệm Dương-Khang và hướng về Hoàng-Dung nhiều hơn.

Như thế là Hoàng-Dung đã được phe đa số « áo bần » gián tiếp ủng hộ. Nàng bật cười khảnh khảnh bước tới hai bước đưa đầu gậy cho Dương-Khang. Khang ngại Hoàng-Dung nhiều mưu thâm kế chưa dám

lấy nhưng vì tiếc một dịp tối không thể bỏ qua, nên dùng một tay thủ phía trước ngực, còn một tay thò ra lấy gậy.

Hoàng-Dung trao gậy cho hẳn rồi trợn mắt nghiêm nghị hỏi :

— Sao, mi đã lấy xong và giữ gìn chắc chắn chưa ? Chớ bé !

Thấy Hoàng-Dung gọi là chủ bé, Dương-Khang thấy bốc giận trong lòng, bèn dùng hai tay nắm chặt giữa thân gậy, trừng mắt quát lớn :

— Gậy đã về tay ta thì chẳng cần hỏi lời thôi gì nữa. Mi thật là đũa hỏn lảo, dám cả gan xúc phạm đến vị Bang-chủ tối cao, khả kính của Bang Khất-cái, thật là quân mất dạy, không kể gì trời đất, trên trước.

Hoàng-Dung chỉ mỉm cười không đáp. Bỗng nhiên nàng vung cánh tay trái, đồng thời nhún chân đá ngược một nhát và lẹ như chớp đưa cánh tay mặt cướp phăng cây gậy một cách quá dễ dàng.

Bành, Lương Trường-lão giật mình kinh ngạc, vừa thấy Hoàng-Dung vung tay lẹ như chớp nhoáng, định xông vào tiếp sức, nhưng chưa kịp trở mình thì gậy trúc đã nằm gọn trong tay Hoàng-Dung rồi.

Cả ba Trường-lão phịch áo sạch thảy đều là những tay võ lâm cao thủ đã kèm sát một bên kẻ trước người sau để bảo vệ cho Dương-Khang, thế mà chỉ trong chớp mắt Hoàng-Dung đã tay không bắt được gậy như trò đùa thật là một điều hết sức xấu hổ.

Hoàng-Dung chọc tức, cười sáng sặc rồi vung cây gậy lên trời nhảm về phía Dương-Khang cho rơi xuống, miệng hét thật lớn :

— Dương tiểu tặc, có giỏi thì đón lấy mà bắt đi thử nào ?

Dương-Khang đang do dự không dám bắt, Giản Trường-lão đã tung mình phóng lên cao, phất tay áo rộng cuốn lấy cây gậy đang lao vút từ trên không xuống ngay đầu Dương-Khang.

Giản Trường-lão đã xử một tư thế rất điêu luyện và hùng dũng bắt được cây gậy như bõn. Thật ra nếu không có một tuyệt nghệ hay sự đào luyện riêng về môn này, cũng không phải dễ gì mà làm được. Giản Trường-lão mệnh trọng nâng cây gậy trúc cao ngang trán lễ phép dâng cho Dương-Khang.

Toàn thể đại hội nhiệt liệt hoan hô như sấm động.

Thấy Dương-Khang vừa đưa tay nhận gậy, Hoàng-Dung khảnh khảnh cười hỏi :

— Khi Hồng Bang-chủ trao gậy này cho người, chẳng lẽ người

quên không dạy người thế bất hay sao đến nỗi phải nhờ kẻ khác bất hộ?

Nàng tuy hỏi, nhưng không đợi Dương-Khang trả lời, đã cười lên khinh khách rồi nhún chân lên cao xen mình vào giữa Dương-Khang và hai Trương-lão Giản, Lương đang đứng, nghĩa là vệt hai người tách rời Dương-Khang ra một bên và đứng sừng sững ngay trước mặt Dương-Khang, lạnh như luồng gió thổi. Hai vị Trương-lão đang đứng song song khít bên cạnh Bang chủ để bảo vệ, bỗng bị đẩy xa ra thì giết mình vung tay trái kéo lại, muốn đem thế « cầm nã » để đón bắt Hoàng-Dung. Nhưng Hoàng-Dung đi xử dụng thế tuyệt kỹ « Yên song phi » do Hồng-thất-Công chân truyền lại, vừa lạnh lẽo kỳ ảo vừa đẹp mắt vô cùng. Thân hình nàng lao vút qua như một con chim yến đang bay tới, trông thật uyển chuyển và ngoạn mục.

Giản Trương-lão giết mình kinh ngạc, không hiểu cô này xử thế võ nào mà mình đứng sát bên cạnh, mình cố bắt nàng nhưng chỉ vô trúng không khí! Quả thật là một việc quá kỳ lạ, xưa nay chưa hề thấy.

Từ kinh ngạc đến sợ hãi, Giản Trương-lão đứng lững người suy nghĩ, một mây bở ngỡ chưa biết tính sao đây, thì Hoàng-Dung đã đoạt lại cây gậy từ lúc nào rồi múa lộng và vô, phút chốc chỉ thấy một làn thanh quang bao phủ lấp lánh xung quanh một bóng trắng, thỉnh thoảng có một vài đốm vung ra « xoắn đệp » vào chân hai vị Lương. Giản hai người thất kinh, vội vàng tung nhảy lên cao hơn trước để tránh né. Hoàng-Dung thích chí cười giễu tạt và nói lớn:

— Đã khiếp phục chưa? Ngọn đóm này gọi là « một gậy đập hai chỗ » nhưng chỗ đây thuộc loại hai càng đẫy nhè.

Nàng đưa xong vệt biến đẩu mắt.

Mọi người đưa mắt tìm khắp bốn phương, chỉ thấy đằng xa một bóng trắng đang uyển chuyển chấp chớn lên góc đài phía tây, chính là Hoàng-Dung đang loang chiếc gậy trúc màu xanh biến biến lấp lánh chấp chớn dưới ánh trăng sáng bạc. Cướp lại chiếc gậy lần thứ hai này Hoàng-Dung đã sử một tư thế vô cùng kỳ diệu, chưa ai có thể nhận thấy hay đã hiểu nàng dùng thế gì. Nàng đã nhảy một cái đẫy đạt cả hai vị Trương-lão qua một bên, đồng thời né luôn cái chớp của Bàn Trương-lão và đoạt ngay chiếc gậy trúc trong tay Dương-Khang rồi nhảy vào về bên góc đài phía tây mà không hề gặp một sức lực nào chống trả!

Lúc bấy giờ Quách-Tĩnh mới cất giọng nói:

— Cứ xem đó, anh em cũng thừa sức để nhận xét sự thật kẻ nào đã được Hồng-Bang-chủ truyền cho « Đả cầu bổng pháp » rồi. Là đệ tử của Cái Bang chắc các ngài cũng từng hiểu qua sự kỳ diệu vô biên của môn thánh võ « đả cầu » này chứ?

Toàn thể Âu này trong đại hội mục kích Hoàng-Dung ba lần cướp gậy cứ mỗi lần càng tỏ ra tuyệt diệu hơn trước nên ai nấy đều đem lòng thán phục, xúm nhau lại bàn tán om sòm, đa số đã hưởng vẻ cô gái tài ba, xinh đẹp ấy.

Thình lình vị thủ lĩnh nhóm « Áo Bần » Lỗ-Hữu-Cước giơ tay gọi lớn:

— Toàn thể anh em, chúng tôi nhận xét vừa rồi thì cô nương áo trắng đã sử dụng những thế võ đúng theo công phu của Hồng-Bang-chủ chúng ta rồi. Như vậy anh em cần phải suy xét lại. Trong khi chờ đợi tìm ra sự thật hiển nhiên anh em cần phải sửa đổi lối xưng hô và thái độ đối xử cùng với cô nương không nên quá nóng nảy bằng bột để sau này Âu này không kịp nữa.

Thế rồi bao nhiêu lời bàn tán xôn xao sôi nổi làm ồn ào cả phía dưới kỳ đài.

Giản Trương-lão liếc mắt nhìn hai người đồng minh của mình rồi hướng về phía Lỗ-Hữu-Cước quát lớn:

— Trước kia nàng là đệ tử của Hồng-Bang-chủ chúng ta, lẽ có nhiên nàng phải học qua được một vài thế võ của thầy chứ? Chuyện này có gì lạ đâu mà bạn phải đưa ra để cảnh tỉnh bạn này chứ?

Lỗ-Hữu-Cước cũng lớn tiếng đáp lại:

— Xưa nay « đả cầu bổng pháp » là thánh võ bí truyền trấn bang, chỉ có thể truyền lại cho vị Bang-chủ kế nghiệp mà thôi, điều kỳ lạ là một quy luật cổ truyền của Bang Khất-Cái, chẳng lẽ quý vị quên đi sao?

Giản Trương-lão nói:

— Cô nương này chẳng qua vô vẻ được nắm ba miếng « tay không bắt gậy » chứ chắc gì học được « đả cầu bổng pháp » đâu mà bạn dám quá quyết như vậy? Bao nhiêu ngọn đó chưa thể chứng minh đã được Bang-chủ bí truyền.

Lỗ-Hữu-Cước tuy hưởng nhiều về Hoàng-Dung, nhưng trong lòng cũng còn băn khoăn nghi, chưa dám quá quyết tâm, cho nên khi Giản lão nói xong lòng hơi phân vân, nhìn Hoàng-Dung, nói lớn:

— Để toàn thể anh em chúng tôi công nhận và thán phục, xin

Cô nương vui lòng biểu diễn qua những ngón trong « đá cầu bằng pháp » cho anh em đại hội được chiêm ngưỡng một phen.

Nhưng Giản Trường-lão vẫn cãi thêm :

— Đá cầu bằng pháp toàn thể anh em chúng ta đều nghe chứ chưa hề được thấy, nếu biểu diễn làm sao phân biệt được thiệt giả ?

Hữu-Cước bực mình gắt lớn :

— Như vậy ý bạn muốn như thế nào trình bày ra thử, chẳng lẽ cứ chuyện môn bất bệ mãi sao ?

Giản Trường-lão đáp :

— Chỉ cần Cô-nương dùng thể « đá cầu » đánh bại được hai anh em chúng ta cũng đủ rồi ! Nếu thắng được, Giản này xin thế trước sẽ xin suy tôn làm chúa tể, không bao giờ dám trái lời. Nếu ta trái lời xin chịu chết nát thân về nghiệp đao kiếm. Đó là ước nguyện duy nhất của ta.

Lỗ-Hữu-Cước tuy hải lòng, nhưng lòng cũng phần vẩn lo sợ hộ cho Hoàng-Dung, vội nói lớn :

— Trời ơi, nói sao không biết xúi suy cho thực tế ! Cô-nương đây tuổi chưa quá hai mươi, dù có thạo đá cầu bằng pháp chẳng nữa cũng chưa thể là đối thủ của hai vị chức sắc cao cấp nhất trong phái « áo sạch », đã ba bốn chục năm công phu rèn luyện, kinh nghiệm dày mình.

Thế là hai bên sạch, bần cùng nhau tranh luận chưa ngã ngũ vào đầu thì Lương Trường-lão, quá nóng nảy đã tuốt gươm phóng tới trước mặt Hoàng-Dung quát lớn :

— Khởi cừ lý luận, chỉ cần xem thử đá cầu bằng thật hay giả, có thì thôi ra mới biết được.

Quát chưa dứt lời Lão đã dùng hết sức bình sinh vung dao chém thật mạnh vào người Hoàng-Dung. Tiếng dao rít gió như lụa xé nghe rợn cả người. Tuy già nhưng nội lực của Lương Trường-lão quả không bỏ danh là kiện tướng của bang Khất-Cái.

Hoàng-Dung vẫn thản nhiên xem như không có việc gì xảy ra, đưa tay gạt gạt trúc vào lưng, khẽ lách mình tránh luôn năm nhát dao trong đường tơ kẽ tóc, rồi tươi cười bảo Lương Trường-lão :

— Đối với ông, ta chẳng cần đến gậy đá cầu, chỉ hai tay không cũng đủ rồi.

Nói xong, nàng bước qua bên trái, thò cánh tay trắng muốt vào vũng dao sáng bạc đón bắt.

Lương Trường-lão xưa nay vốn là một tay cự phách khét tiếng trong võ lâm, nay nghe Hoàng-Dung thốt ra những lời quá ư khinh bạc, thì nộ khí xung thiên, vung tay vùn hắt toàn lực chém tả chặt hữu quyết giết nàng cho được đề hạ gươm. Chỉ trong mấy nhát dao ông đã xú dụng luôn bốn. ư thế ác độc nhất của mình.

Giản Trường-lão là bậc cao niên cao cấp nhất trong hàng Trường-lão, tài nghệ trội nhất mà kinh nghiệm nhận xét cũng già dặn. Ông đề ý theo dõi thấy Hoàng-Dung xử thế rất đàng hoàng, tác phong đứng đắn, vượt lên trên Dương Bang-chủ của mình nên đã đem bụng nghĩ ngờ và hồi tâm nghĩ lại. Ông không còn khinh miệt nàng như lúc đầu và đoán chắc bên trong còn tàng ẩn bao nhiêu huyền bí mật trọng đại nữa.

Vì đã hối hận, nên Giản Trường-lão ngại Lương Trường-lão nóng nổi chém thêm, xúc phạm đến Hoàng-Dung làm trở ngại cho việc lớn, nên vội gọi to :

— Bạn Lương, vị là chuyện thử thách, không nên vì lẽ gì sát hại cô ấy đấy nhé.

Hoàng-Dung cất tiếng cười khảnh khảnh nói :

— Không sao đâu, quí vị cứ thật tình thẳng tay cho, đã thử thách cho biết tài nhau thì cứ việc đánh mạnh, không hề gì mà ngại.

Nói chưa dứt lời, nàng đã rút gậy ra, chân vừa đá tung lên, cánh tay đã cong lại, năm ngón xòe ra, múa lên loang loáng, chỉ trong chớp mắt đã xuất luôn mười sáu thế võ tuyệt vời.

Hàng muôn ngàn hành khách dưới kỳ đài thấy đều há hốc mồm say sưa nhìn Hoàng-Dung biểu diễn tuyệt kỹ công phu, vừa thần phục vừa kinh sợ.

Đồng một đê từ tám túi nháy dựng lên hét lớn :

— Đúng là ngón « Liên-hoa » đây rồi.

Một người mập béo lùn lịt cũng buột miệng nói :

— Ô, đây là ngón « đồng chày » đó mà.

Mỗi lần nàng thay đổi chiêu pháp là có những tiếng trầm trồ trong rừng người hành khách. Thành linh cảnh kỳ đài một nhóm cao thủ hét :

— Chà, cô bé này cũng thạo luôn cả ngón « hần thiên công » của Hồng Bang-chủ nữa cơ à ?

Rồi liền tiếp những câu khác :

— A, đây là ngón « thiết chưởng thối pháp »

— Ủa, đúng là « thủy thủ phá địch » rồi.

Những câu trầm trở ngọc nhiên kế tiếp nhau biến thành những trận hoan hô vang động cả một góc trời.

Nguyên Hồng-Thất-Công vì tánh tình vừa lười vừa khí khái, nên không muốn thu nạp đồ đệ; ngay trong Cái-Bang, những người nào có công đặc biệt hay được thương lắm mới chịu truyền lại cho một vài ngón mà thôi, hoặc để khuyến khích hoặc để trả công khó. Ngay như Lê-Sanh cũng chỉ truyền cho có một ngón Thần-Lông bài võ trong Giảng-long thập bát chương mà thôi. Ngoài ra Hồng-thất-Công đã ra một lệ võ công gắt gao, là tuyệt đối cấm không ai được tự ý đem những thế võ của ông đi truyền lại cho một người khác, mặc dù là cha mẹ là vợ chồng hay những người ruột thịt khác.

Những đồ đệ Cái Bang nào lập được công khó, đều được Hồng-thất-Công chỉ cho một ngón võ nhưng không một ai giống ai.

Riêng Hoàng-Dung nữ đồ đệ cứng nhất, vừa thông minh vừa lanh lợi lại thêm giỏi tài nấu bếp, được Hồng-thất-Công thương yêu nhiều nhất, ngay từ lúc gặp gỡ ban đầu trên bến Trường giang thuộc Trấn Khương miếu. Đối với Hoàng-Dung, Hồng-thất-Công đã đặc biệt đem tài hiểu biết bát trận chân truyền hơn mấy chục ngón võ công thương thặng. Mỗi về sau, qua một thời gian thử thách cần thận chu đáo, ông mới chính thức kết nạp Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung làm đồ đệ chính thức và duy nhất của mình. Theo nhận xét riêng của Hồng-thất-Công, thì trên thế gian này chỉ có hai người này mới có đủ điều kiện và xứng đáng là đồ đệ mà thôi.

Trong thời gian gặp đại nạn và trôi dạt trên hoang đảo, vì tương tình thân thiết nên Hồng thất Công mới trao gậy đá cầu, truyền « đá cầu bằng pháp » và ủy cho Hoàng-Dung kế vị mình để làm Bang-chủ Khất-cái toàn quốc.

Hôm nay, trước kỳ đại và trước mắt toàn thể đồ tử Cái Bang, Hoàng-Dung đem thi thố những tuyệt kỹ của « đá cầu bằng pháp » không phải để ép chế Lương Trường-lão mà với dụng ý phổ trương biểu diễn cho các nhân vật trong Cái Bang được biết, đồng thời lật mặt nạ tên Dương-Khang khôn nạn. Ngoài ra nàng còn có mục đích giải thoát cho chính mình và người yêu Quách Tĩnh đang bị đại hội Cái-bang hữu âm và dùng trận Kiên bích vây khốn.

Đa số chức sắc Cái-Bang kể cả người nhiều có học một số võ

thuật của Hồng-thất-Công. Hôm nay thấy Hoàng đưa ra biểu diễn, ai nấy đều thích thú khi nhận thấy có những môn mình đã học được nên vui mừng, hoan hô Hoàng Dung hết mình, do đó họ đã mặc nhiên công nhận Hoàng-Dung là đồ đệ chính thức của Hồng Bang chủ. Nếu cứ đem so sánh bản lĩnh về võ công thì Lương Trường-lão còn trội hơn Hoàng Dung một bậc, tuy nhiên Hoàng Dung nhờ tài lanh lợi biến đổi không ngừng hơn nữa nàng biết nhiều ngón võ công quá ư kỳ lạ ngoài sức hiểu biết của Lương Trường lão, khiến ông bị hoa mắt ù tai, tinh thần bấn loạn chẳng biết đánh đờ vào đâu cho nên không dám tấn công mà chỉ biết cố thủ, đánh đờ cầm chừng miễn đừng bị thương tích là tốt rồi.

Trong khi gây dao loạn đã rơi bời, bỗng Hoàng Dung đứng tay hỏi lớn :

— Bây giờ chịu thua chưa ông lão ?

Mặc dù dè dặt thủ thế, nhưng Lương Trường-lão chưa hề xuất thủ hết tài nghệ của mình, nay nghe Hoàng Dung bỗng nhiên hỏi như vậy trong lòng hận lắm, nên vùng lên biến thủ thành thế công chém vút vào bụng Hoàng Dung nữ chớp nháng.

Hoàng Dung không hề tránh né, vận sức đưa ngực đón lấy đường đao. Tất cả cao thủ trên đài và toàn thể hành khách phía dưới thấy đều kinh hoàng hoảng vía sợ cho tánh mạng của Hoàng-Dung, cũng la lên một tiếng: Giản, Lão Trường lão giết mình quá lớn !

— Ngừng lại ngay, đừng chém nữa.

Nhưng đã muộn rồi. Ngay Lương Trường lão cũng muốn thu dao nhưng cũng không kịp nữa: Ông vội la lên một tiếng thu hồi lại, nhưng ngọn đao ngon trổ sẵn mạnh vào giữa ngực mà Hoàng-Dung ưỡng ra đón nhận. Nhiều người quá thương cô bé đẹp đã chính phục được cảm tình của họ, nhắm mắt không muốn nhìn nữa.

Bỗng Lương Trường lão la lên một tiếng thất thanh, ngọn đao bị dội lại, hồ khẩu tay ông té buột, và thanh đao đã bị bật tung xuống đất nghe xoảng một tiếng rất lớn.

Mọi người kinh hoàng như vừa qua một cơn ác mộng, khi thấy Hoàng Dung vẫn ung dung như thường không bị một vết thương tích nào hết. Ai nấy đều lắc đầu than phục, vì thật ra chẳng có một ai biết được nàng đã nhờ duyên vị giúp hộ thân nên gươm đao không thể nào đâm phủng được. Áo giáp này tuy mỏng nhẹ nhưng vô cùng kiên cố, không chịu binh khí nào đã sắc

bên đến đầu cũng không dám lung nổi. Đó là bảo vật trên đảo Đào Hoa mà Hoàng-Dung Sư đã trao cho con gái mặc để hộ thân.

Lương Trường-lão đang bàng hoàng ngờ ngẩn đứng nhìn không hiểu vì sao, thì Hoàng-Dung đã lạnh tay đứng ngón độc đáo gia truyền « Lan hoa phát huyết » phốt vào huyết « hội tôn » dưới cổ tay Lương Trường-lão ba tất!

Hoàng-Dung đưa chân dậm lên thanh đao của Lương Trường-lão đang rơi trên mặt đất, niệng cười tươi như hoa nở, nghiêng mắt nhìn Lương Trường-lão hỏi:

— Thế nào, ông lão?

Lương Trường-lão tái mặt vì sợ hãi, cứng miệng chẳng biết đối đáp ra sao, lảng lảng rút lui xuống đài.

Thình lình từ trên không vọng xuống một giọng nói lạnh lẽo xói vào tai mọi người:

— Hẳn đã có báu giáp của Đào-hoa-đảo trong mình thì làm sao dám chém cho nổi? Muốn hại hẳn hoa này là đập thẳng vào thiếu linh cái! Thật thà như các người thì đừng hòng chạm tới da hẳn được.

Tiếng quát ấy là của Cửu-thiên-Nhận, từ bên kia bờ Động-đình hồ vọng qua!

Thấy Giản Trường-lão gục đầu suy nghĩ, Hoàng-Dung biết rằng Cửu-thiên-Nhận cố tình mách nước cho họ, tuy nhiên nàng vẫn không thêm quan tâm, bình tĩnh hỏi các vị trưởng-lão đứng trên đài:

— Thế nào, quý vị đã tin rồi chưa?

Lỗ-hữu-cước đứng dưới đài đưa mắt lấy Hoàng-Dung ngụ ý bảo nàng đừng nên khiêu khích họ nữa trong khi mới tranh thủ được thắng lợi. Thật ra, Lỗ Trường-lão nhận xét thấy rõ Hoàng-Dung tuy có nhiều ngón võ công kỳ lạ thắng được nhất thời nhưng nội lực tập luyện chưa sâu nên vẫn còn kém xa Lương trường-lão, nếu Hoàng-Dung khiêu khích buộc lòng Giản trường-lão vì lòng tự ái tổn thương sẽ xông vào trận đấu rồi càng gây thêm rắc rối chứ không ích gì. Hướng chỉ bản lĩnh Giản trường-lão còn cao hơn Lương trường-lão mấy bậc, Hoàng-Dung không thể nào đương cự nổi. Vì vậy nên Lỗ-hữu-Cước cố ra đầu cho Hoàng-Dung thay đổi thái-độ lại, nhưng nàng vẫn lờ đi hình như không hay biết gì hết.

Thấy mình ra hiệu nhiều lần nhưng Hoàng-Dung vẫn bó bó nói nhiều

lời khiêu khích, Lỗ Trường-lão muốn đưa tay lên vẫy và nói lớn ra mồm cho Hoàng-Dung hiểu rõ, nhưng ngặt vì đôi tay đã bị Cửu-thiên-Nhận bóp nát xương không thể nào di động được. Vẫy tay không nổi, Lỗ Trường-lão đau đớn quá, mồ hôi toát ra đầy người, toàn thân run rẩy, đứng không vững, và nói cũng chẳng nên lời.

Quả đúng như điều tiên liệu của Lỗ-hữu-Cước, Giản Trường-lão đã cất tiếng cười khê khê, đứng đặc bước ra nói cùng Hoàng-Dung:

— Lão tay tài hèn sức mọn, nhưng cũng xin lành giáo cô nương một vài chiêu tuyệt học.

Quách-Tĩnh trầm lặng đứng bên cạnh Hoàng-Dung, như một vị thần hộ mạng. Chẳng để ý thấy Giản Trường-lão thần định khí nhàn, tay chân lạnh lẽo, thân hình thanh thoát, biết là người có bản lĩnh cao siêu « Hoàng-Dung không địch nổi.

Chàng cúi xuống hóm cuồn dây thừng đang trôi Hoàng-Dung khi này còn hồ rơi trên mặt đất, tung ra phía trước là là trên mặt đất. Sợi dây thừng quấn ngay vào chiếc gậy đồng của Giản Trường-lão do Cửu-thiên-Nhận phóng lút trên mặt đất. Quách-Tĩnh khẽ giật một cái, miệng hét lớn:

— Lưu này!

Tức thì chiếc dây giật tung cây gậy bay vút trên không rồi lao thẳng về phía Giản Trường-lão.

Chờ cho cây gậy bay gần tới Giản Trường-lão, Quách-Tĩnh phi thân lao người đến trước vung tay đánh mạnh vào giữa gậy theo tư thế « thời thừa lực long », một chiêu vô cùng dũng mãnh của Giảng Long thập bát chương.

Cây gậy đang theo đà lao vút tới trước mặt Giản Trường-lão, bỗng chạm phải trở lực do cánh tay của Quách-Tĩnh, nên quay tít lên như chong chóng. Quách-Tĩnh khẽ đưa tay kia nhẹ đỡ lấy một đầu, đồng thời nắm lấy đầu kia luôn. Bàn tay trái xử chiêu « thiên cách chỉ khuyển », tay phải xử chiêu « Long xà chỉ trập » rồi vận nội công vào hai cánh tay, áp dụng thế « Sông thủ hồ bắt » hợp với hai thế tuyệt kỹ trong Giảng long thập bát chương vừa rồi nắm lại cây gậy, kéo mạnh ra cả cây gậy đồng đen lớn bằng bắp tay, dưới công lực của Quách-Tĩnh đã thẳng ra như trước.

Nắm cây gậy ngay thẳng rồi Quách-Tĩnh đặt lên hai cánh tay rồi xử thế « Kiến long tại điền » vung mạnh lên không và quát lớn:

— Xin Lão trưởng hãy tiếp lấy.

Cây gậy đồng lao vút lên không trung rồi nhắm đầu Giản Trưởng lao bay xuống; khí thế vô cùng hùng dũng.

Tuy cây gậy roi ngang nhưng sức xé gió kêu và vô hiệu lộ một sức mạnh vô cùng khủng khiếp, làm cho Giản Trưởng lao hoảng sợ chẳng dám thò tay ra bắt vì sợ gãy ngón tay. Nhưng nếu tránh xa để gậy lao xuống sẽ gây tai nạn cho báo nhiều anh em đang đứng đông nghịt chung quanh, ít nhất cũng đến hai ba chục mạng bị thương. Nhưng thấy đã gãy roi xuống khủng khiếp quá phải vội vàng co giò nhảy xa xa miệng hét lớn :

— Anh em hãy tránh cho xa kéo nguy hiểm lăm.

Tất cả cao thủ trên và dưới đài đều trở mặt nhìn cây gậy nặng hàng mấy chục cân đang lao xuống như một hòn núi nhỏ, không ai dám xông ra chụp hay hứng bắt.

Trong lúc thập phần nguy biến bỗng nghe tiếng cười trong như tiếng ngọc, Hoàng-Dung tung mình vung gậy trúc lao trúng vào chính giữa cây gậy đồng đang bay xuống. Cây gậy đồng đang lao đi với một tốc độ kinh khủng bỗng bị cây gậy trúc không chế như bỡn.

Mặc dù cây gậy trúc nhẹ hơn cây gậy đồng nhiều, nhưng nhờ Hoàng-Dung biết sử dụng đúng theo tư thế «gậy đề lưng chèo» vô cùng linh diệu trong «đá cầu bằng pháp» do Hồng-thất-Công truyền thụ nên tức khắc đã kiềm chế được ngay. Quả đúng như phương châm trong võ lâm thường dạy : «bốn lạng chế ngàn cân» !

Hoàng-Dung thích chí cười khúc khích rồi nhìn thẳng vào mặt Giản Trưởng lão nói kháy :

— Tôi gãy trúc, ông gãy đồng, chúng ta thử múa vài keo, cho vui nhè.

Mặc dù đang kinh hoàng đến cực độ trước bản lĩnh lạ lùng của Hoàng Dung, nhưng Giản Trưởng lão vừa nghe nàng nói khích cũng tức giận đứng đờng không dẫn nổi. Tuy nhiên ông cũng cố ép bọng thờ ra không nói gì hết, cúi xuống lượm cây đồng xuống lên, chống đầu xuống đất, một đầu hướng về phía Hoàng Dung, lễ phép nói :

— Cô nương đã dạy chẳng dám không tuân. Nhưng xin cô nương niệm tình nhẹ tay cho.

Theo luật võ lâm, chống gậy ngược chiều trước khi giao đấu là một lối giữ phép cũng người lớn hơn mình. Cũng với thái độ hòa nhã

lễ phép trong lúc nói chuyện, Giản Trưởng lão đã chứng tỏ có lòng kính phục và xem Hoàng-Dung như kẻ bề trên, mặc dù nhận đầu nhưng với thái độ đề lãnh giáo thêm hơn là để quyết lòng ăn thua.

Hoàng-Dung cũng thông cảm ý thức ấy nên cười xòa nói :

— Xin cứ thật tình. Tôi chỉ sợ không đủ sức đua tài cùng Lão trưởng. Nói rồi nàng vung gậy xé luồn chiêu thế «bạc cầu triều thiên» vạch ngược đầu gậy đồng trở lên cho thuận chiều.

Nguyên cây gậy đồng đen này của Giản trưởng lão đã sử dụng mấy chục năm nay vô cùng điêu luyện. Tuy ông chống ngược, nhưng trong ấy ẩn tàng một sức mạnh phi thường, mỗi chiếc đánh ra áp lực hàng trăm cân trở lên. Không dè Hoàng-Dung chỉ khe vung cây gậy trúc một cái, mà cây gậy đồng đã bắn ngược lên trên đập ngay vào trán của lão. Giản trưởng lão vội vàng dùng tay kia kèm lại, tuy không đến nỗi bị thương nhưng trong người cũng cảm thấy lảo đảo muốn bặt ngựa ra sau.

Giản trưởng lão càng kinh hãi hơn nữa cố giữ đúng tác phong đối với bậc trưởng thượng, hai tay nâng gậy đưa lên đưa xuống ngang vai ba lần như làm lễ, rồi bắt ngõ xừ ngay tư thế «Tân vương thiệu thập» vác gậy lên vai rồi đập mạnh xuống theo thế «Phong ma trượng pháp» của hòa thượng Lô-trí-Thâm, vị anh hùng Lương-sơn-bạc đích truyền.

Thấy thế gậy giáng xuống vô cùng dũng mãnh, Hoàng-Dung không dám coi thường nếu đỡ gạt rồi bị đuổi gậy quét phải; dù có mang nhuyến vị giáp cũng có thể bị thương, cho nên nàng vội đem ngón bí truyền của sư phụ trong «đá cầu bằng pháp» ra đối phó. Nàng vung gậy quay tròn như chong chóng, xen ngay vào ánh gậy đồng của địch.

Sở trọng lượng hai cây gậy chênh lệch quá xa, gậy đồng nặng hơn ba chục cân trong khi cây gậy trúc không quá mười cân, tuy nhiên gậy trúc là thần vật lưu truyền từ bao nhiêu thời đại Bang chủ của Bang Khất cái, nên Hoàng-Dung dựa vào nó mà tung hoành bay nhảy dọc ngang vô cùng linh diệu luôn luôn tấn công kèm chế địch.

Hai gậy, một đồng, một trúc, nặng nhẹ lớn bé khác nhau, thế mà gậy đồng cứ bị gậy trúc không chế không thể nào vượt lên nổi, cuối cùng Giản trưởng lão không còn giữ vững đầu nào xuôi đầu nào ngược, nghĩa là không chủ động nổi bằng pháp nữa.

Lúc ban đầu Giản trưởng lão, c. dè lo ngại, nếu dùng tận lực theo

dùng bông pháp e gây đồng làm gây mất pháp tượng tượng truyền của Hồng Bang-Chủ, cho nên mỗi khi đánh mạnh ra ông vội vàng thu lại ngay để tránh mọi sự đụng chạm nặng, và lúc nào cũng thận trọng cần nhắc từng ly từng tý, vừa giữ mình vừa giữ cho gây trúc.

Nhưng Giản Trường-Lão không ngờ bản lĩnh của Hoàng-Dung vô cùng biến ảo, lúc nào cũng xoắn lấy gây mình, ngang dọc dưới trên quay tròn như chong chóng, lúc nào cũng lăm le đâm vào trọng huyệt. Bị quân thiết một hồi, Giản Trường-Lão mồ hôi ra như tắm, hơi thở đã dồn dập dần dần chỉ biết đỡ gạt tránh né mà thôi.

Chưa quá mười hiệp, Giản Trường-lão đã hoa cả mắt, trời đất bắt đầu quay luống, khắp nơi loang loáng chỗ nào cũng thấy một màu xanh biếc của bông gây trúc, dốc tận lực ra chống đỡ mỗi lúc thêm luống cuống thấy rõ.

Quách-Tĩnh cũng xem càng tâm tặc khen Hồng-Thất-Công :

— Võ công của Hồng sư phụ quả nhiên kỳ diệu, trên đời có một không hai !

Thỉnh linh Hoàng-Dung đổi ngày bông pháp. Nàng cầm trúc gây một tay, còn tay kia chỉ dùng hai ngón vừa múa vừa đùa, khiến Giản Trường-lão cũng lấy làm lạ lùng chẳng đoán được ra sao cả. Bất thần ông chạm mạnh đầu gây đồng vào vai-nàng một nhát, Hoàng-Dung đang biểu diễn bông vung mạnh ngược trở lên, điểm đúng ngay giữa thân gây đồng, văng ra xa.

Trong lúc đỡ và đánh chiêu này, Hoàng-Dung đã mượn hết chút phần mười sức mạnh của cây gây đồng để chống trả lại, khiến cho cây gây đồng hình như bị một sức mạnh vô hình khiến cây gây đồng chỉ lăm le sút khỏi tay bay vọt ra ngoài. Giản Trường-lão vận sức vào tay cố tình kéo lại, nhưng gây đồng lúc nào cũng như hít chặt vào gây trúc, kéo mãi không ra được.

Giản Trường-lão tự xét thấy bản lĩnh của mình cao hơn Hoàng-Dung một bậc, nhưng mặc dầu ông cố tình thay đổi 7, 8 lần dùng toàn những thế thượng đẳng tân kỳ, nhưng chung quy cũng không thể nào thoát ly khỏi cây gây trúc nhỏ bé kỳ diệu được.

Nguyên trong bông pháp đã cầu có cả thấy 8 bông quyết :

• Buộc, vọt, nâng, đâm, đưa, đánh, gói, chuyển •. Lúc này Hoàng-Dung đang sử dụng bông quyết • buộc • khiến cây gây trúc biến thành một cái dây vô cùng dẻo dai, lúc nào cũng cột chặt lấy cây gây đồng của Giản Trường-lão.

Nếu đánh dùng tư thế chữ • buộc • cây gây trúc có thể bám chặt vào vũ khí của địch và giật cho sút khỏi tay, mặc dầu đối phương có sức mạnh đến đâu cũng khó mà giữ nổi. Vì vậy nên đối với cây gây đồng của Giản Trường-lão, Hoàng-Dung đâu có xem ra gì, muốn giật lúc nào chẳng được.

Đánh được mấy hiệp nữa Giản trường lão dồn hết nội công vào hai cánh tay theo tư thế • đại lực kim cương tượng pháp • múa cây gây đồng lộng lên và vù, khí thế vô cùng dũng mãnh. Nhưng khôn nói mỗi khi ông chuyển gây sang đồng cây gây trúc cũng bám theo bên đồng, nếu đưa sang tây thì gây trúc cũng theo sang tây, nghĩa là bất cứ múa theo chiều thế nào cũng bị cây gây của Hoàng-Dung xoắn lấy như bông với hình không thể nào thoát ra được.

Thấy tượng pháp của mình hoàn toàn bị Hoàng-Dung chế ngự sai khiến chẳng khác nào một nhũ kị mã tài ba đang điều khiển một con ngựa bất kham, dù ngựa có tránh né hất đỡ thế nào, người kị mã vẫn bình yên ngồi trên cật, nên Giản trường lão giật mình kinh hãi tay chân bắt đầu hỗn loạn.

Tuy nhiên ông lão vẫn đem hết tàn lực giữ vững • đại lực kim cương tượng pháp • nhưng thấy cũng chẳng tiến bộ thêm chút nào, nên trong lòng đã chán nản, toàn tâm dâng tượng đồng xin thua. Thành linh Bành Trường-lão đứng cạnh la to mách nước :

— Hãy xử thế cầm nã, chụp lấy đầu gây của ... của ...

Hoàng-Dung cướp lời nói ngay :

— Giải làm, xiu mời ông vào ngay đây để tự mình bắt lấy cho vừa ý.

Nàng nói vừa xong thì đổi sang chữ • chuyển • nhưng còn một đầu gây vẫn giữ y thế chữ • buộc •, luôn luôn bám sát đầu cây gây đồng như trước.

Chữ • chuyển • khác với chữ • buộc • là có thể buộc đối thủ cử động theo ý muốn của mình. Khách bàng quan đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy gây trúc múa lên một vòng ánh sáng xanh lơ lơ cứ nhằm các trọng huyệt • cường gân •, • đại truy •, • lĩnh đài • và • đại huyền khu trọng huyệt • của Giản trường lão mà điềm miết.

Nguyên năm trọng huyệt này đều quan trọng ở chỗ là huyệt nào cũng nằm ẩn dọc theo xương sống, nếu rui bị điềm trúng, không chết cũng bị trọng thương ngay.

Giản Trường-lão nhận thấy tình thế quá nguy ngập, muốn quay gậy về đề cứu vãn, nhưng khi mỗi đầu gậy đã bị thế chột « buộc » bám chặt không thể nào rút ra được, vì vậy cuối cùng chỉ còn một cách là nhảy bõ về phía trước để tránh cho xương sống khỏi bị lâm nguy mà thôi.

Nhưng rủi cho Giản Trường-lão hơn nữa là Hoàng-Dung chẳng những chuyên điếm các huyết trên xương sống mà có thể điếm hết tất cả các trọng huyết khác trên thân thể, cứ hờ chỗ nào là năng vung đầu gậy trúc loang loáng xa tới vô cùng nguy hiểm. Bao nhiêu kẻ đứng ngoài thấy đều hồi hộp lo ngại dùm cho lão.

Giản trường-lão có cảm giác là xung quanh khắp người chỗ nào cũng có gậy bao bọc, cứ tránh trên thì bị dưới, né trước lại bị đánh sau, hình như có hàng mười đối thủ cùng tấn công một lượt, chỉ lo tránh đỡ mà ù tai quáng mắt.

Lão bèn vận dụng hết công lực vào cặp giò để nhảy tránh thật nhanh, hầu tránh thoát những thế gậy vô cùng kỳ ảo. Nhưng càng chạy nhảy nhanh bao nhiêu thì Hoàng-Dung càng sử dụng gậy biến hóa bấy nhiêu.

Toàn thể đại hội Cái-Bang nhìn vào thấy Giản Trường-lão quay như chong chóng chạy vòng quanh Hoàng-Dung như đèn kéo quân, Hoàng-Dung chỉ đứng yên một chỗ chĩa gậy điếm theo không rời một giây phút.

Lạ một điều là lúc cần Hoàng-Dung chỉ đổi tay cầm gậy đuổi theo Giản Trường-lão chứ thân hình tuyệt nhiên không hề lay động nhảy nhót phi lực như Giản Trường-lão, mà miệng năng cứ cười lêu như quả cọt.

Chạy vòng quanh được tám lần, Giản Trường-lão bắt quả vội gọi lớn:

— Xin Hoàng Cô nương rộng lượng đừng tính, lão phu hoàn toàn bại phục, chẳng dám tranh tài nữa.

Miệng nói nhưng cặp chân phải thoăn thoắt chạy theo đầu cây gậy trúc, không dám chậm trễ một ly nào.

Hoàng-Dung cười ha ha, theo mắt hỏi lại một cách ranh mãnh:

— Sao, ông muốn bảo điều gì, xin vui lòng nói lại nghe.

Giản Trường-lão giật mình hoảng sợ, vội vàng thưa:

— Kẻ hèn tội đáng muốn chết, vậy xin kính bái « Hoàng Cô nương Bang-Chủ ».

Nói xong lão định dùng chân làm lễ bái tạ, nhưng gậy trúc của Hoàng-Dung vẫn chưa buông thả; thành thử vẫn phải tiếp tục chạy nữa không tài nào đứng lại được. Chạy đến đổi chân tay cuống quýt, xụt hạn đẫy mình, hơi thở dồn dập.

Hoàng-Dung bấy giờ mới thấy bớt giận, tuy nhiên năng vẫn muốn thị uy một lần chót, hèn theo thế chữ « năng » điếm mạnh đầu gậy trúc xuống dưới khiến cho cây gậy đồng đen sứt khỏi tay, bay vút lên trời như ngôi sao đêm chổi.

Giản Trường-lão cảm thấy như được đại xá; mừng rỡ quá quý xuống gặp người bái lạy Hoàng-Dung, trán sát đất, vô cùng kính cẩn, miệng nói:

— Kẻ hèn xin tham kiến Bang-Chủ. Hoàng Bang-Chủ quá xứng đáng cầm đầu vận mệnh của Cái-Bang.

Toàn thể ăn mày xung quanh kỳ đài đồng quý xuống rầm rập và thét vang như sấm động:

— Tham kiến Bang-chủ, Hoàng Bang-chủ muôn năm.

Tiếng hô reo vang động xa hàng mấy dặm cũng nghe.

Giản Trường-lão nhận danh Tiên chỉ trong hàng Trường-lão, sau khi khom mình làm lễ định nhô đóm vào mặt Bang chủ làm phép đúng theo Bang quy, nhưng nhìn thấy mặt vị nữ Bang chủ lộ lộ như ngọc xinh đẹp như tiên, không nỡ phun đóm bùa thúi quá.

Thình lình có tiếng xé gió và vù trên đầu, cây gậy đồng đen bị Hoàng-Dung vút tung lên không trung đi lao trở xuống đúng ngay đầu Giản Trường-lão. Vì sợ Hoàng Bang chủ nghi tình Giản Trường-lão không dám đưa tay ra bắt mà chỉ nhảy vội ra sau mấy bước để né tránh mà thôi. Ngay lúc ấy có một bóng đen lao vút qua đờ hồ cây gậy cho llo. Hoàng-Dung nhìn lại thấy người ấy là ông già họ Bình, trưởng lão đứng hàng thứ ba trong Cái-Bang. Chính Bình Trường-lão đã đứng thuật nhiếp hồn thời miên và bắt trời năng khi trước.

Hoàng-Dung vẫn nhớ mãi hận này chưa trả, nên vừa trông thấy Bình Trường-lão xuất hiện sẵn dịp múa gậy theo quyết « chuyển » điếm ngay vào huyết « Tử cung » trước bụng, khiến Bình trưởng lão khiếp vía định lùi ra sao trốn tránh; nhưng llo bỗng kịp nhớ lại:

— Giản Trường-lão tài cao hơn ta gấp bội mà còn không thoát khỏi khỏi áp lực của làn gậy trúc, huống chi là ta, càng tránh né chỉ khiến cho năng tức giận thêm thì nguy lắm,

Hơn nữa Bình Trương lão vốn người giáo hoạt khôn ngoan, đoán chắc Hoàng Dung không nở hại mình cho nên nước đầu đập gây đã điềm trước bụng vẫn đứng nguyên vị không hề tránh né, lại đứng nghiêm chỉnh chấp tay trước ngực cung kính bái lễ.

Quả đúng như sự dự đoán của Bình Trương lão, khi đầu gây trúc vừa chạm đến huyết đạo thì Hoàng Dung đã ngừng lại và điềm chéo sang một bên, nếu không thì lão đã bỏ mạng mất rồi.

Hoàng Dung quát hỏi :

— Ông già mài hi, muốn gì đó ?

Già Bình quả xứng đáng bậc chức sắc cao cấp thuộc hàng thủ hạ trong Cái Bang, mặt mày không hề thay đổi sắc, dằng hoàng đáp lại :

— Thưa Bang chủ, kẻ hèn này chỉ nghĩ đến chuyện lên đây để làm lễ tạ ơn Hoàng Dung chủ và công nhận Hoàng Bang chủ xứng đáng người lãnh đạo Cái Bang từ nay.

Hoàng Dung nhìn vào đôi mắt long sáng như điện của Bình Trương lão bỗng thấy rung mình, toan thốt ra vài câu khiển trách nhưng khôn mồm miệng được nữa. Nàng tự hiểu nếu nhìn vào mặt lão nữa thì nguy hiểm lắm, định quay đi nơi khác nhưng sau khi chớp chớp mắt vài cái thấy mặt mình chẳng hề gì cả, thì trờng lên nhìn lại lần nữa. Thấy đôi mắt ông lão long lanh phát xạ sáng ngời làm rung chuyển cả nội tâm, lúc bấy giờ nàng mới thấy sự, định nhìn đi chỗ khác nhưng không còn kịp nữa, đành đứng yên nhàm mắt lại.

Thật ra không phải nàng tự ý thích nhàm mà vì cặp mắt nặng dần như buồn ngủ, mở chẳng ra.

Bình Trương lão cười hề hề, như Hoàng Dung nói với một giọng từ tốn lễ phép :

— Nếu Hoàng Bang chủ thấy thành thế bất an xin cứ nghĩ đó chầu đã

Giọng nói của lão vô cùng êm dịu, như rót vào tai, Hoàng Dung vừa nghe qua cảm thấy tâm hồn chấn động, bất hoại, toàn thân một như. Nàng cho rằng mình thức đêm và lao lực quá độ nên uể oải như thế chứ chả lẽ chỉ nhìn qua hân một tý mà đã bị ảnh hưởng đến tâm thần được sao ? Nhiều tâm pháp tuy nguy hiểm nhưng chả lẽ kiến hiệu nhanh chóng đến dường ấy ?

Hoàng Dung nhắm mắt đứng giữa kỳ đài, càng lâu càng thấy mắt cay họng đắng, tinh thần mỏi mệt, đầu óc hoang mang, hai chân

bần cùn chỉ chực té nhào ra đây. Nàng cố vận sức chống lại ảnh hưởng của thuật kỳ nhưng cũng không giảm bớt chút nào.

Giản Trương lão đã nề phục Hoàng Dung, thật tình muốn tôn nàng làm Bang chủ, vừa thấy thái độ thần sắc nàng đã hiểu Bình Ho đang dùng thuật «hiếp hồn» lung lạc nên bước đến gần trách mắng :

— Bình Ho, tại sao ông có ý định hại Hoàng Bang chủ như vậy ?

Bình Trương lão bị trách mắng cũng hãi sợ cúi đầu xuống nhưng nhìn cười đáp :

— Có lẽ vì thành-thề một nhục, Hoàng bang chủ muốn ngủ chốc lát, chứ tôi đâu dám thế.

Hoàng Dung cảm thấy tứ chi rời rạt, cặp mắt nặng như chì chỉ chực hôn-mê nên cố vận sức chống đỡ đến đầu hay đây. Trong giờ phút nguy nan nàng chợt nhớ lại vừa rồi Quách Tĩnh có hỏi mình về cách chống nhiếp hồn trong Cửu Âm chân kinh nhưng bị nàng gạt đi, nên cố gắng gọi nhớ :

— Quách ca, khi nãy anh nói hình như trong Cửu Âm chơn kinh có phép «đi hồn đại pháp» phải không ?

Quách Tĩnh tuy chậm chạp nhưng thấy thái độ Hoàng Dung cũng chợt hiểu ngay và bụng nghĩ :

— Nếu lão già Bình còn cố tâm làm hại Bê Dung nữa thì ta quyết đập hân bỏ xác chứ không tha thì được.

Chàng tế nhị bước lại gần nàng, che miệng nói thầm vào tai nàng những khẩu quyết trong Cửu Âm chơn kinh, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn quanh xem có kẻ nào lên nghe trộm chẳng.

Nguyên lúc xưa hai thuật «đi nhiếp tâm pháp» hay «đi hồn tâm pháp» cũng đều giống như thuật «thời miên» ngày nay, cũng một mục đích làm sao cho con người bị điều khiển khiến «tâm» và «lý» tách rời nhau ra. Kẻ sử dụng thuật này chuyên dùng thần lực mình không chế người khác, điều khiển họ làm theo ý muốn, nạn nhân dù biết rõ cũng không thể nào chống đỡ hay thoát khỏi ảnh hưởng nổi.

Sau khi được Quách Tĩnh ghé vào tai đọc nhỏ những đoạn kinh chép trong Cửu Âm chơn kinh, nhờ thông minh xuất chúng nên đã thuộc được ngay. Thuộc xong, nàng cứ theo đúng «chỉ quan pháp môn», do «chỉ tâm chỉ» tiến tới «thể thân chỉ», nhắm mắt đọc tâm thầm, lắng tâm thờ đều không ngắt. Không bao lâu nàng cảm thấy tâm hồn thư thái thể xác khoan khoái hết nhục mệt uể oải, phục hồi lại như trước.

Lúc bấy giờ nàng từ từ mở mắt và trong tim đã mất hết bao nhiêu ảnh hưởng nặng nề đến tối, xóa bỏ hết hiện trạng « tự kỷ ám thị » đã có trước đây mấy phút.

Bình Trường-Lo thấy Hoàng-Dung nhắm mắt một hồi khá lâu thì vui mừng biết rằng thuật mình đã có kiến hiệu. Lão muốn cấp tốc tấn công thêm cho nàng ngủ thật mê man hơn nữa. Thình lình thấy nàng mở mắt nhìn mình gườm gườm và nhòa miệng cười thật đẹp.

Lúc đầu Bình-Lo hơi ngạc nhiên chút ít, nhưng lão đoán cố lẽ nàng cười trong giấc mơ, mỉm cười đáp lại.

Nhưng lão càng ngạc nhiên khi thấy lối cười của nàng không phải cười mê mà một nụ cười hoàn toàn tươi tỉnh, hơu nữa toàn thân lão cảm thấy tăng tăng, thịt giết từng cơn như muốn nháy ra khỏi người.

Tự nhiên Bình-trường-lão cất tiếng cười vang, một tràng cười từ trong cổ họng phát ra như một thác nước đang chảy tuông không kèm hãm nổi.

Hoàng-Dung vô cùng thần phục sự kỳ diệu của Cửu-âm chân kinh, vì theo trong kinh cho biết, nếu thấy đối phương cười lớn tức nhiên đã chịu ảnh hưởng của thuật này rồi. Thấy đã thắng được đối phương nàng bỗng cất tiếng cười lên sảng sảng.

Tiếng cười của nàng hình như khơi mào cho Bình Trường-lão càng cười to hơn nữa, và cười hoài liên miên bất tận.

Tuy há miệng cười to, nhưng Bình Trường-Lo cũng biết gặp điều nguy hại, vội vàng vận sức chống lại. Nhưng trong lúc tâm thần bị giao động lo âu khó mà thu hồi lại được mức bình tĩnh thường ngày. Lão đưa mắt nhìn lên Hoàng-Dung thấy nàng cứ cười hoài, khiến lão cũng gặp người cười theo, không kèm hãm nổi. Thế là Bình Trường-lão bỗng đứng thẳng người hai tay ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tiếng cười của lão lan lan, vang lên trên đại hội, không hiểu giọng cười vui thích hay đau khổ, cứ hết tràng này đến tràng khác liên miên trường tận, từ xa gần, khách, đến hồng học, rồi thê thê, đến ăng ọc, cười mỗi lúc một to, vang dội cả trên mặt hồ mênh mông, truyền đi trong đêm dài bất tận.

Mọi người thấy Bình Trường-lão cười hoài không ngừng, chẳng hiểu nguyên nhân ra sao, hình như bị quỷ nhập ma ám. Ai nấy đều trở mặt nhìn hoài, thình thoảng vài người thấy hay hay cũng cất tiếng cười theo cho đỡ sợ.

Giữa Trường-Lo thấy Bình-Lo gặp người lên cười, ôm bụng cười, cười đến nỗi lăn cù ra đất, cười mà nước mắt nước mũi tuông ra ràn rụa, có ý không bằng lòng, chạy lại gần trách :

— Ông bạn họ Bình, lại có cử chỉ khiêm nhã như vậy, không sợ thất lễ cùng Hoàng-Bang-chủ hay sao, đi lớn tuổi rồi sao đùa dai lắm vậy. Muốn tối hãy cầm đi xem nào ?

Chỉ thấy Bình-Lo há miệng cười hoài, rồi đưa tay trở vào lưng mình, xong chỉ vào mũi Giữa Trường-Lo hình như muốn nói điều gì nhưng không thốt ra lời được. Hề cứ há mồm định nói là một tràng cười xuất ra ngay.

Thấy già Bình cứ nhìn mình cười hoài, Giữa Trường-Lo ngỡ ngơ, nghĩ có thể trên mặt mình có lọ, vội đưa vật áo lên chùi, nhưng già Bình cứ cười hoài không ngừng. Mỗi khi lão bớt lại đôi chút thì Hoàng-Dung lại cất tiếng cười, nên lão lại tiếp tục cười nữa.

Bình-Lo cười đến nỗi nước mắt nước mũi vãi ra ướt mặt, thần sắc nhìn chẳng có chút hồn nào. Giữa Trường-Lo đã bắt đầu nghi ngờ và nghĩ bụng :

— Dầu kềm lịch sự đến đâu lão cũng không đến nỗi có thái độ kỳ, hơn nữa trong cái cười của lão không có tí gì là vui vẻ, mà giống như đang thọ một cực hình.

Tuy nghĩ biết vậy nhưng ông cũng không có cách nào cứu vãn nổi.

Chợt Bình Trường-Lo lên ngay xuống đất cười to hơn nữa.

Lúc bấy giờ các vị trường-Lo và chức sắc mới hiểu đã có sự chẳng lành xảy ra. Hai đệ tử của Bình Trường-Lo vội chạy lại đỡ dậy nhưng lão đưa tay khoát tỏ ý không chịu.

Cười thêm mấy phút nữa già Bình đã tắt hơi và da mặt bầm tím lại. Nếu là người thường thì chỉ say phép « di hồn đại pháp » ngủ mê rồi, chứ không có gì đáng ngại. Nhưng trường hợp của Bình Trường-Lo thì khác hẳn. Vì lão đem hết tinh thần vận lên chống lại thuật của Hoàng-Dung, đến khi bị Hoàng-Dung chống trả và cười lên gọi trợn, lão tưởng rằng Hoàng-Dung bị ảnh hưởng mình nên cố cười thêm để hướng dẫn hồn Hoàng-Dung. Nhưng khi Hoàng-Dung thắng thế được thì hai ảnh hưởng đối bên dẫn lại thúc đẩy Bình-Lo cười mãi cười hoài. Đến khi ảnh hưởng bị giảm bớt thì Hoàng-Dung lại cười mỗi thốc thêm nữa, thành thử so với người thường, Già-Lo bị nguy hiểm gấp bội.

Giản Trường- lão nhìn bạn đau lòng và thương hại, vì ông nhận thấy nếu tiếp tục cười vài phút nữa Bình Lão sẽ bị đứt ruột mà chết. Ông vội cúi rạp người dập đầu xuống đất hướng vào Hoàng Dung kính cầu xin tội cho bạn :

— Khi tâu Hoàng Bang chủ, tội bất kính của Bình Trường Lão quả đáng muốn thác, nhưng xét vì công lao cùng Cái Bang cũng nhiều, kính xin Hoàng Bang chủ rộng lòng tha thứ cho một phen.

Lão Trường- lão và các chức sắc khác cũng bất chước quý theo cầu khẩn xin tha tội cho Bình Lão.

Tiếng vang xin của các chức sắc, hòa lẫn với tiếng cười ồm ồm của Bình Lão trong phút gần đứt ruột hấp hối, khiến ai cũng cảm thấy nóng lòng xót xa.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh hỏi :

— Quách ca nghi thế nào ? Xin giao quyền Quách ca định đoạt.

Quách Tĩnh vội đáp :

— Tha, xin tha chết cho ông ấy.

Thấy Tĩnh là người khoan hồng đại lượng, Hoàng Dung cũng vui mừng và thần phục. Nàng quay lại các vị trưởng lão quát lớn :

— Nhõ lời cầu xin của quý vị, tôi tha cho mạng lão phen này. Nhưng có một lời dặn trước quý vị là tôi rất sợ đêm cho nên trong lễ này xin miễn nhạc đêm đầy như, dầu lễ phép nào có định trước cũng bỏ hết.

Giản Trường- lão thấy việc này phạm đến Bang quy rất trọng hệ, nhưng nhìn Bình Trường Lão cứ ồm ồm sắp chết, đau lòng quá vội thưa :

— Bang quy do lệnh Bang chủ định ra, nếu Bang chủ muốn bỏ đi cũng được, anh em chúng tôi chỉ biết tuyệt đối tuân theo mà thôi.

Thấy đã thoát được đại nạn bị nhõ đêm vào người, Hoàng Dung mừng quỳnh tươi cười đáp :

— Tốt lắm. Thôi hai vị đến điếm vào huyết «Thông cốt» và «thương khốc» cho lão là hết ngay.

Giản Trường- lão vừa la tuân lệnh, vừa nhảy vút lại bên cạnh Bình Trường- lão đưa tay điếm đúng vào hai huyết y như lời của Hoàng Dung vừa truyền. Tức thì Bình Lão đứt cười, ngã bặt ra sau hai mắt trợn ngược, thờ gần đứt hơi, biểu lộ một sự nhọc mệt đến tột độ.

Hoàng Dung tươi cười nói :

Thật ra tôi cũng nhọc mệt và buồn ngủ lắm nhưng chưa thể ngủ được, vì còn giải quyết lăm chuyện. Quách ca, quý nghĩa đệ Dương-Khang đâu rồi ?

Quách-Tĩnh nhìn quanh đáp gọn :

— Cút rồi !

Hoàng-Dung nổi nóng, nhảy vọt tới hóm Quách-Tĩnh hỏi :

— Tại sao anh tha hắn đi ? Hắn chạy đằng nào rồi ?

Quách-Tĩnh đưa tay chỉ xuống hỏi :

— Hắn đi đi theo Cửu-Thiên-Nhận đứng đợi bên kia bờ sông từ lâu rồi, còn đâu.

Hoàng-Dung quắc mắt nhìn theo, thấy đằng xa xa nhấp nhô mấy cánh buồm đang học gió xuôi mau thì biết bọn chúng đã chạy quá xa, dù muốn đuổi theo cũng không kịp nữa, chỉ thở dài vì tiếc rẻ.

Hoàng-Dung cũng thừa biết Quách-Tĩnh tâm địa nhân hậu, lúc nào cũng nhớ đến tình nghĩa song thân đối bên ngày trước, không nỡ để nghĩa đệ bị chết vì tay mình cho nên tuy biết Dương-Khang lên trốn đi vẫn làm thinh không phát giác.

Nguyên trong lúc Hoàng-Dung và Giản Trường- lão đấu với nhau, Dương-Khang đoán biết ba vị trưởng lão tuy giỏi nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh nên hẳn tính trước nếu không tìm cách trốn thoát thì thế nào cũng mang họa vào thân. Vì vậy nên trong lúc mọi người đang xem trận đấu, Dương-Khang lên chạy xuống hồ gặp mấy chiếc thuyền của Cửu-Thiên-Nhận còn lảng vảng gần đó nên xin cứu. Khi này, theo lời tổ giác của Hoàng-Dung, Cửu-Thiên-Nhận được biết Dương-Khang là con của Triệu-Vương Kim-Quốc Hoàng-nhan-Liệt cho nên sẵn lòng chèo ngay lên thuyền.

Khi Dương-Khang đã lên thuyền rồi Cửu-Thiên-Nhận nghĩ :

— Trong đêm nay thế nào Hoàng-Dung cũng được tôn làm Bang Chủ Khất cái thay Khang. Bọn Quách-Tĩnh Hoàng-Dung đều võ công cao diệu thêm bọn trưởng lão trung thành và bao nhiêu ngàn đồ đệ quý đồng không dễ gì trở lại bức sách họ nổi nữa, chỉ bằng tốt lui cho yên thân.

Thế là Cửu-Thiên-Nhận ra lệnh cho bọn bộ hạ ồm ồm tập trung, truyền kéo buồm trực chỉ ra khơi.

Trong khi Dương-Khang ra đi có một số hành khất trông thấy

nhưng họ không dám quyết đoán chuyện lớn trong khi các vị chức sắc chăm chú vào trận đánh. Hơn nữa theo ý họ thì Cô nương áo trắng mới xứng đáng là Bang chủ, cho nên dù người này có bỏ ra đi cũng chẳng hại gì.

Ngay như các ẩn nấp tầm thường còn thấy Dương-Khang trốn đi hướng chi là Quách-Tĩnh. Dương-Khang đứng trước mặt chàng, hơn nữa chàng có nhiệm vụ theo dõi canh chừng khắp bốn hướng thì có gì lọt khỏi cặp mắt tinh tường của chàng nổi. Nhưng gì bản chất hiền lành trung hậu, Quách-Tĩnh tuy hận Dương-Khang lừa thầy phản bạn, chỉ ham phú quý quên cả mẹ cha, tuy nhiên chàng cũng không muốn cho hắn chết. Hy vọng trước sau gì Khang cũng sẽ hối tâm ở vào con đường chính. Quách-Tĩnh không muốn tự mất mặt trông thấy Hoàng-Dung giết Dương-Khang. Nhưng nếu hắn còn ở đây thì đến khi Hoàng-Dung kết tội, mình cũng không lời nào van xin cho được. Vì vậy nên Quách-Tĩnh cố lẽ cho Dương-Khang trốn đi.

Khi thấy Dương-Khang đã lên thuyền rồi, chàng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm tho thối, thở phào một tiếng, thì vừa ngay lúc đó Hoàng-Dung quay lại hỏi chàng về Dương-Khang nên hoàng hốt chi biết đáp được hai tiếng «cút rồi»!

Hoàng-Dung cảm gậy trúc đưa lên cao đồng đặc nói lớn :

— Hỡi toàn thể anh em, hiện nay Hồng Bang chủ chưa về được đã ủy nhiệm cho tôi tạm quyền giải quyết mọi việc thay người. Tuy tôi được Hồng Bang chủ truyền chức vụ và trao gậy lệnh trên Minh-hà đảo, nhưng tôi chưa nhận hẳn vì thiếu sự chứng kiến của toàn thể anh em. Hôm nay công chuyện tuy có phần trở ngại vì sự phá rối của Dương-Khang, nhưng mọi việc may mắn cũng giải quyết ổn thỏa cả, thật cũng đáng mừng. Kể từ hôm nay tôi xin tạm nhận quyền chức Bang chủ một thời gian.

Toàn thể đại hội hoan hô vang cả góc trời.

Chờ cho tiếng hoan hô lắng xuống, Hoàng-Dung nói tiếp :

— Ngay bây giờ xin nhờ hai vị Trưởng lão Giản, Lương xuất lãnh toàn anh em tạm bị đi về hướng Đông tiếp đón Hồng Bang chủ. Lão Trưởng lão bị tên Cửu Thiên Nhạn gây thương tích khá nặng, cần nằm điều dưỡng một thời gian. Còn tên già Bình, tạm địa bất chính đã hai lần cố tâm ám hại chúng tôi, xin toàn thể anh em đại hội tự ý quyết định, trừng phạt xứng đáng.

Giản Trưởng-lão phục xuống bái Hoàng-Dung cung kính thưa :

— Khi tôi Bang chủ, tội của Bình Trưởng-lão thật đáng muôn thớt nhưng xin Bang chủ, nghĩ lại bao nhiêu công lao của Lão xưa kia cùng Bang ta, ân giãi cho khỏi tội chết.

Hoàng-Dung tươi cười ra lệnh :

— Tôi cũng biết trước thế nào quý vị cũng xin tội cho bạn, nên cũng không hẹp hòi gì. Vậy tôi đồng ý tha tội chết và cách chức Trưởng lão, hạ xuống hàng chức sắc tầm thường, chừng nào lập được nhiều công lớn, sẽ họp đại hội bàn luận lại.

Hai vị trưởng lão cũng nhận quý hạ tạ ơn thay bạn.

Hoàng-Dung đưa tay khoát báo các Trưởng-lão đứng dậy và tìm lời an ủi từng người. Xong đâu đấy nàng tuyên bố :

— Hôm nay tự hội đồng đã nơi đây, thật là một dịp may để anh em chung vui câu đoàn tụ. Rất tiếc vì có công chuyện khẩn cấp anh em chúng tôi không tiện nán lại để công chung uống chén rượu chuyển trở thân mật được. Hai lão trưởng Lê-Sanh và Dư-thiệu-Hưng đi chứng tỏ tinh thần bất khuất, đáng noi gương sáng cho toàn thể chúng ta. Vậy nhờ anh em lan tâng hai vị cho đáng nghi lễ long trọng nhất của Cối-Bang, đắp mộ xây bia dâng hoàng, tế điện tử tế.

Việc xử lý trong Bang, xin ủy lại cho Lão-Hữu-Cước Trưởng-lão thay mặt, lo liệu hết mọi việc. Anh em phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh Lão Trưởng-lão cũng như của tôi. Nếu sau có việc gì cần xin đến Lâm an mà tìm chúng tôi.

Xin tạm biệt anh em, chúng tôi đi đây.

Tuyên bố xong, Hoàng-Dung nắm tay Quách-Tĩnh, cúi đầu chào mọi người, bước xuống kỳ đài đi luôn ra bờ hồ Động-dinh.

Toàn thể anh em hành khất kéo nhau cũng đi tiễn đưa Quách Hoàng ra tận bờ hồ đến tận bến thuyền, tiếng hoan hô vang lừng như sấm xao động cả mặt nước Động-dinh-hồ.

Chờ thuyền hai người kéo neo đi khuất, mọi người mới kéo nhau trở lại Quán Sơn thảo luận công việc trong Bang năm qua và trở liệu chương trình cho năm tới.

Quách-Tĩnh Hoàng-Dung giải quyết xong công việc ban Khất cải xuôi thuyền vượt khỏi Động-dinh hồ, lên bộ trở thuật phi hành cũng đến Nhạc Dương tìm vào túp lều thì trời cũng vừa rạng sáng.

Khi vừa bước vào lầu lầu Hoàng-Dung vui mừng thấy đông đủ các mặt tay chân thân tín, nào Tiêu-hồng mở đệm chân hi mừng, nào Cặp bạch điều vội vã đập cánh chào mừng rồi rút, nào-hỏa điều rống lên cồ cồ cồ tỏa mùi hương thơm ngát. Cả một không khí thân mật và tung bừng đang chờ đón hai người ngay tại chân thang lầu.

Quách Hoàng mừng quá, vuốt ve từng con tó về nuông chiều, và con nào cũng lộ vẻ hân hoan hơn hờ.

Hoàng-Dung đưa mắt nhìn về hướng cũ xa xa thấy vầng thái dương ban mai như một khối cầu đỏ rực, từ mặt sông Đông-dinh-hồ vượt lên trong một khung cảnh rực rỡ muôn màu càng trông càng ngoạn mục. Bông chiếu dương sáng rực chiếu trên thảm nước xanh biếc tạo thành một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp khiến cho Hoàng-Dung cảm thấy hân hoan lại lắng vội quay lại nói với ý trung nhân :

— Anh Tinh, cảnh này đẹp quá, không thường thức cũng hoài. Anh em mình lên lầu uống vài chén rượu ngâm thơ ngoạn cảnh cho bỏ những ngày qua đầy nguy nan vất vả, anh nhé.

Quách Tinh gật đầu. Cả hai đặt tay nhau lên lầu, đưa mắt nhìn xung quanh thấy cảnh bãi trí vẫn không khác trước. Trong khung cảnh phong lưu thơ thới cả hai cùng hồi tưởng lại câu chuyện mạo hiểm khi đêm bắt giặc dùng mình kinh sợ, tình cờ cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau mỉm cười sung sướng.

Nhạc Dương tuy không có loại rượu nổi tiếng, nhưng phong cảnh cực kỳ xinh đẹp, có đủ núi hồ thanh nhã, khiến cả hai vừa uống rượu vừa nhìn cảnh, ngon miệng chạm ly luôn luôn liên tiếp.

Uống vừa ngà ngà, bỗng Hoàng-Dung đỏ mặt ngẩng nhìn Quách-Tinh trách :

— Quách ca, anh quả có điều không tốt cùng em đây.

Quách Tinh giật mình hoảng hốt vội hỏi :

— Ủa, có chuyện chi mà em lại nói thế.

Hoàng-Dung điềm nhiên nói :

— Anh cứ xét lại những chuyện đã làm và tự vấn lương tâm thì rõ.

Quách Tinh gãi mặt suy nghĩ một chặp nhưng không tìm ra vấn đề gì hết, ngược lên hỏi Dung :

— Anh chịu thôi có chuyện gì bất hải em cứ nói trắng cho anh nghe thử.

Hoàng-Dung nhìn thẳng vào mắt Quách-Tinh rồi nghiêm giọng nói :

— Em hỏi anh, tại sao trong khi hai đứa cùng bị sa vào trận Kiên-Bích xa luân chiến của bọn Ân mày chạy lạc vào hang sâu, anh nỡ ném em xuống kỹ đài để anh ở lại liều mạng hy sinh một mình như vậy ? Anh há không rõ lòng em, nếu rui anh có mệnh hệ nào thì em làm sao sống nổi. Việc làm của anh như vậy có đáng trách hay chưa ? Từ nay nếu anh còn như thế nữa tức là không có lòng thương em chút nào hết.

Nàng vừa hậm hực kể tội Quách-Tinh mà hai hàng nước mắt ròng ròng chảy cả vào ly rượu.

Quách-Tinh hết sức cảm động về thái độ của Hoàng-Dung lúc nào đối với mình cũng tình sâu nghĩa đậm. Nghe nàng nói chàng nghĩ càng thấm thía thương yêu hơn nữa. Nhưng vì tánh tình mộc mạc chẳng biết đạo sao cho phải, chỉ lặng yên nắm chặt tay nàng và lắc đầu mãi.

Hoàng-Dung nhìn chàng ngày một, đang định nói nữa, bỗng có tiếng chân ai bước lên lầu nên quay lại nhìn thử. Vừa trông thấy người ấy, nàng bất giác giật mình, và người kia cũng ngỡ ngàng. Người ấy không ai xa lạ mà chính là quái kiệt Thiết-Chương-Thủy thượng phiêu Cửu-thiên-Nhận.

Quách-Tinh hoảng kinh vội phi thân nhảy đứng trước mặt Hoàng-Dung đưa tay chặn lại để bảo vệ cho nàng vì ngại Cửu-thiên-Nhận bắt nạt đánh trộm người yếu. Nhưng Cửu-thiên-Nhận không nói gì hết, chỉ nhìn hai người rồi đưa tay vẫy vẫy mấy cái tỏ ý rủ xuống, xong lảo quay lưng trở ra liền.

Hoàng-Dung nhận thấy trong thái độ của Cửu-thiên-Nhận có vẻ ngờ ngàng bíng túng vừa bao hàm cả kính sợ, nên vội bảo Quách-Tinh :

— Quách ca, nhất định là hân sợ chúng ta rồi đó. Tên này có nhiều hành tung trái ngược quá tr lạ lúng không hiểu nổi. Vậy chúng ta cứ đi theo xuống xem hân dở trò gì cho biết.

Rồi không chờ Quách-Tinh tỏ ý thuận hay không, Hoàng-Dung đã bước xuống lầu ngay. Quách-Tinh vội vàng trả tiền rồi hấp tấp bước theo. Nhưng khi chàng vừa bước xuống tầng dưới thì Cửu-thiên-Nhận và Hoàng-Dung đã biến đâu mất cả rồi.

Quách-Tinh hoảng hốt, vì chàng thấy đêm qua Cửu-thiên-Nhận biểu lộ võ công quá cao siêu, không khéo hẳn đã bắt cóc Hoàng-Dung đi chàng ?

Nhìn quanh quất mấy lần vẫn không thấy đâu Quách-Tĩnh vội kêu lớn :

— Dung ơi, em Dung, em đâu rồi ?

Hoàng-Dung nấp vào một nơi để theo dõi hành động của Cửu-Thiên-Nhận, nhưng nàng lặng thinh không trả lời vì sợ lộ tung tích.

Nàng lẳng lặng đi theo Cửu-Thiên-Nhận không xa, hình như lão không hề hay biết. Nàng thấy lão vừa đi đến hành lang một tòa nhà lớn thì Hoàng-Dung nấp vào một góc tường để theo dõi. Nàng cố ngó đầu khi nghe tiếng Quách-Tĩnh kêu réo thì biết ngay là Hoàng-Dung đang nấp một nơi để theo dõi mình, nên khi vừa bước khỏi hành lang là nấp ngay vào một góc tường. Hoàng-Dung không ngờ cứ rón rén chạy dọc theo bóng tối để tìm kiếm.

Thế là cả hai cùng nấp lại để chờ nhau gần nửa tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy người nào xuất đầu lộ diện. Đến lúc cả hai cùng nóng ruột là đầu nhìn ra thì một giờ một trẻ cũng vừa chạm trán nhau không đầy ba tấc. Cả Hoàng-Dung và Cửu-Thiên-Nhận cùng giật mình vội nhảy trở ra phía sau. Hoàng-Dung ngán chường lực của Cửu-Thiên-Nhận, còn Thiên-Nhận sau mấy lần chạm trán với Cổ Bê cũng bực mình chịu hết nổi !

Khi vừa ngó thấy nhau và cùng phóng trái ra sau ; cả hai đều lạnh chân lấm trớn vào trong bóng tối để rình lại. Chẳng ngờ sáu nửa giờ quanh co qua mấy dãy tường cao khuất bóng, cả hai lại chạm trán một lần nữa ! Lần này họ đứng lại rồi cùng đưa nhau lại một góc tường vắng vẻ tựa phía Nam.

Hoàng-Dung nghĩ :

— Nếu phen này mình bỏ chạy, hẳn sẽ dùng bàn tay sắt đập cho vỡ sọ, chừng ấy dù mình có thoát được cũng hết hơi.

Nghĩ vậy nên Hoàng-Dung bạo gan bước tới cười lớn nói :

— Ô thật trái đất tròn, cho nên có đi đâu rồi tôi và ông cũng gặp mặt nhau lại nơi đây, ngộ nhỉ ?

Miệng nói cười liếng thoảng nhưng trong lòng nàng cố tìm mưu phương ngàn kế để chuẩn cho khuất mắt. Nếu phen này không chuẩn được, cũng cố làm kẻ hoãn binh, chờ khi nào anh Quách-Tĩnh tìm gặp sẽ ra tay bắt lão cũng được.

Khi ấy Cửu-Thiên-Nhận cũng cười cười khom lưng chào nàng và hỏi :

— Thật là chóng quá, mới ngày nào cách nhau trên bốn

Lăm an mà hôm nay được gặp lại cố nhân kẻ ra cũng nhiều duyên nợ. Chẳng hay mấy lâu nay Cổ nương vẫn mạnh khoẻ và cười được nhiều đây chứ ?

Hoàng-Dung thắc mắc tự nghĩ bụng :

— Ủa lão này hỏi cũng lạ thật ! Rõ ràng hẳn mới gặp chúng ta trên Quan đảo tại Đông đình hồ, chẳng lẽ đó là kẻ khác cải trang hay sao mà hỏi lại hỏi như vậy. Thật là một lão già chuyên môn lừa bịp xảo trá. Ta thừa dịp cho hắn một gậy để chữa bớt cái tánh dêu ngoa.

Đã có chủ định sẵn nên bất thành linh nàng hét lên một tiếng thật lớn và chộ lão :

— Ô kia Quách ca, hãy đập hộ cho em một nhát vào gáy hẳn đi ?

Quả nhiên Cửu-thiên-Nhận trúng kế nên giật mình nhảy trái một cái để tránh né. Tức thì Hoàng-Dung xư dụng 'đá cầu bằng pháp' theo chữ 'vụt' quét mạnh dưới chân lão.

Cửu-thiên-Nhận quay người lại nhìn không trông thấy bóng dáng một người nào biết ngay là mình bị bịp, kể đó một luồng gió mạnh thổi tốc phía hạ bản, lão kinh người, tung bổng lên trên để né. Nhưng quyết chữ 'vụt' trong 'đá cầu bằng pháp' sâu rộng vô biên, kỳ ảo khôn lường, đầu để gì tránh né cho được. Một ngón phóng ra, biến thành trăm ngọn, trên dưới phủ vây, một cây kim không trốn lọt.

Cửu-thiên-Nhận vọt lên trên cao nhìn xuống thấy phía dưới loang loáng chỗ nào cũng có bóng gậy trúc, vì vậy buộc lão phải vận sức vào chân luôn luôn nhảy nhót.

Hoàng-Dung xư dụng đến chiêu thứ mười tám thì Cửu-thiên-Nhận đã thối một, bỗng nhiên bị đập một chiếc vào đùi rồi bị kéo luôn một đòn vào gót, khiến Cửu-thiên-Nhận ngã chổng vó lên trời miệng la liếng thoảng :

— Khoan đã Cổ nương, lão có câu chuyện cần bàn lại đi.

Hoàng-Dung cười hề hề thu gậy lại chờ. Khi Cửu-thiên-Nhận vừa lồm cồm ngổ dậy, bỗng nhiên nàng chém ngang một gậy nữa khiến Lão lại té nằm dài dưới đất. Nàng cứ làm như vậy năm bận, Thiên-Nhận hết té ngựa lại té sấp, tức mình nghĩ bụng :

— Nếu mình ngồi đây hẳn cứ chơi cái lối này hoài thì hơi đau mà chịu đòn cho phải, hay là cứ nằm lì đây rồi sẽ hay.

Nghi xong lão cứ nằm yên không cử động.

Hoàng-Dung đưa gậy lên cao hét:

— Sao già chết nằm vậy đấy há lão già!

Cừu-Thiên-Nhận bất thình lình vùng đứng ngay người dậy, vịn sức vào bụng đánh bực một cái, dây lưng quần đứt hai! Hẳn vừa rách quần, vừa trợn mắt quát:

— Con bé, mi khỉ lảnh ngay đi khỏi chỗ này, nếu cãi lệnh hay thi hành chậm trễ, ta tuột xuống đây thì đừng có trách nhé.

Hoàng-Dung bỏ ngờ đến, ngỡ người; nàng không ngờ một vị Bang chủ một tổ chức uy thế rộng lớn như vậy mà đi áp dụng thủ đoạn lừa manh để tiện bằng lối «thoạt ỳ» để dọa phụ nữ như vậy? Tuy tức mình khinh bỉ, nhưng nàng vẫn phải hoảng sợ, vì nếu không nghe lời hẳn làm thật thì làm sao? Nàng bèn nhổ một bãi nước bọt vào mặt Cừu-Thiên-Nhận rồi cúi đầu chạy mất.

Hoàng-Dung vừa tức vừa thẹn chạy một đời xa, nhưng vẫn còn nghe giọng cười đắc chí của Cừu-Thiên-Nhận từ đằng xa vọng lại khá ồ làm sao! Nàng vừa chạy chậm một chút bỗng có tiếng chân người thình thịch chạy lại nữa. Nàng quay lại nhìn thì thấy lão Cừu hai tay xách lưng quần khập khểnh chạy tới đuổi nữa.

Hoàng-Dung tuy bực mullah nhưng nghĩ cũng buồn cười, rồi trong khi chưa nghĩ ra một kế gì hay để đối phó, nàng đánh cọng lưng chạy mãi, vừa chạy vừa tính suy nát ruột.

Cừu-Thiên-Nhận đuổi Hoàng-Dung chạy hơn một dặm nhắm cũng đã vừa rồi vì lão tự nghĩ nếu hẳn nỗi khùng bất chấp cứ quay càn lại thì nguy lắm, chi bằng ăn no cho rồi. Lão đang trù tính cội lại dây lưng quần rồi tính chuy-n trở về chỗ cũ, nhưng vừa bước tới góc tường bỗng gặp Quách-Tĩnh vừa trở tới, đứng lù lù ngay giữa đường như con «trâu nước». Cùng lúc đó Hoàng-Dung thấy dạng Quách ca, cũng quay mình phi thân trở lại.

Cừu-thiên-Nhận giật mình, nhìn thấy Quách-Tĩnh cong tay trước ngực, bàn tay trái từ dưới đưa nhẹ lên dần dần, vẽ thành hình vòng tròn ngay trước bụng. Cừu-thiên-Nhận biết Quách-Tĩnh đang vận nội công vào hai tay, nếu mình lại gần rồi tung ra một quyền chết không kịp ngáp. Nghĩ vậy nên Cừu-thiên-Nhận đứng sừng lại rồi vùng la lớn:

— Ôi trời ơi! Đau quá, sao mà đau dữ như thế này bà con làng nước ơi!

Hoàng-Dung cười sảng sặc nổi lớn:

— Anh Tĩnh, làm ơn cho hận một quyền cho bỏ đời lão già lỳ lợm và lão khoét quá sức, hẳn vừa đubi em chạy một mạch vừa mệt vừa thẹn gần chết đấy này.

Trong đêm vừa quỉ động độ với Cừu-thiên-Nhận, Quách-Tĩnh đã ném một ngón thiết chưởng vô cùng tinh diệu, mức điều luyện không kém chi những tay quá kiệt như Hoàng-dược-Sư, Hồng-thất-Cống, Âu-dương-Phong và Châu-bá-Thông. Hôm nay lại đụng độ cùng hẳn trong khoảng đường tối tăm chật hẹp như thế này thật vô cùng nguy hiểm. Quách-Tĩnh không dám khinh địch như những lần trước nữa. Mặc dầu Hoàng-Dung thúc đẩy chàng vẫn đứng điềm nhiên, vịn sức vào tay, mắt chăm chăm nhìn về phía trước, đem hết tâm thần chăm chú vào địch, phông kíp thời đối phó khi hẳn tấn công bất ngờ.